

Văn Là Em

Contents

Văn Là Em	1
1. Chương 1-1: Đoạn Đệm	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	9
4. Chương 3	13
5. Chương 4	16
6. Chương 5	19
7. Chương 6	20
8. Chương 7	25
9. Chương 8	28
10. Chương 9	35
11. Chương 10	37

Văn Là Em

Giới thiệu

Edit: Bear, Lazy Cat, KimikoBeta: KimikoThể loại: Trùng sinh, chuẩn 3SCô không hiểu tại sao ông trời lại đối xử tàn n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-la-em>

1. Chương 1-1: Đoạn Đệm

Lúc đêm khuya, một chiếc MINICooper màu đỏ điều khiển ở khúc cua đường đèo, khúc cua hiểm trở khảo nghiệm chiếc xe, cùng với khả năng khống chế tay lái của người cầm lái.

Kha Hựu Tâm chuyển động tay lái không thuần thực lắm, cô vừa lái vừa phân tâm liếc nhìn chỉ thị đường đi trên GPS, cô thả chậm tốc độ cho xe quẹo qua một cái cua lớn, lông mày xinh đẹp vẫn đangnhú chặt vì khẩn trương.

“Kỳ quái, vừa rồi Tử Linh ở trong điện thoại có nói địa chỉ cho cô, hẳn là nó phải ở ngay đây mới đúng...” cô buồn bực lắm bầm vài câu.

Đêm càng khuya, sương mù trong núi dày đặc càng phủ xuống, kính chắn gió đều bị sương mù làm cho ướt nhẹp, tầm nhìn cũng mờ đi.

Lại nhập vào vị trí đã nghe được trong điện thoại, GPS một lần nữa truy cập tuyến đường, Kha Hựu Tâm chưa từ bỏ ý định, liên tục đi về phía trước, trong lòng cô lo lắng cho em gái bị leo cây, một mình đanglạc đường ở vùng núi.

một lát sau âm nhạc êm ái vang lên, là đoạn nhạc cô tải xuống làm chuông điện thoại di động.

Tốc độ xe lại thả chậm, Kha Hựu Tâm nhận điện thoại.

“Em đang ở đâu?” cô đang muốn trả lời, đầu dây bên kia đã truyền đến một giọng nam tính trầm thấp như tiếng đàn.

“một ngọn núi nào đó.” Nhớ tới sáng nay hai bên bởi vì chuyện lúc nào nên mang thai thì có vẻ thỏa đáng mà tranh cãi ầm ĩ, Kha Hựu Tâm tức giận đáp lại.

“anh đã nói rồi, hôm nay anh sẽ đứng giờ về nhà, em đang muốn đối nghịch với anh đúng không?”

“Em mỗi ngày đều đứng giờ ở nhà chờ anh về ăn cơm, còn anh có ngày nào về nhà đúng giờ chưa? Làm gì có đạo lí anh muốn làm gì thì làm, còn em cứ phải ngoan ngoãn vâng theo.”

“Kha Hựu Tâm, em nhất định phải ầm ĩ với anh chứ gì.” Giọng nói của Lôi Quang Hằng chuyển trầm, âm lượng cũng trở nên cao hơn

“không dám, đại tổng tài anh trị giá đến mấy trăm triệu, em có thể gả cho anh là phúc đức tám đời để lại rồi, em phải đem anh thỉnh lên bàn thờ ngồi, ba bữa giết heo tế gà cung phụng anh mới đúng ấy chứ.”

“Đủ, anh không muốn lại tiếp tục loại tranh cãi không ý nghĩa này nữa, em lập tức trở về nhà ăn cơm với anh ngay.”

“Em còn có việc, xin thứ cho em không thể phụng bồi. Em chỉ là bà cô luống tuổi có chồng mà anh chưa cưới được hai năm đã cảm thấy chán ghét, không bằng anh đi tìm cô nào rồi cùng nhau mở tiệm cơm đi, lúc ăn cơm chắc thấy ngon hơn đó.”

không cho ông xã có cơ hội oanh tạc lỗi tai mình, Kha Hựu Tâm giành trước cúp máy, lại đem di động vẫn đang bị gọi đến mà run run chấn động, khóe miệng nổi lên một tia cười đắc ý ngọt ngào.

Hừ hừ, em chính là muốn chọc tức chết anh đó!

Kha Hựu Tâm đang không chú ý cộng thêm đắc ý vênh váo, nên không phát hiện chiếc MINICooper đã lệch khỏi làn đường xe chạy, cổ quái là, đèn GPS không ngừng lóe lên, nhắc nhở cô đã sắp tiếp cận vị trí mục tiêu.

một trận sương mù dày đặc bị gió thổi đến, che lại cả đường đi, thời gian phẳng phất như bị màn đêm che dấu, thế giới như bị ngăn cách rất xa ở ngoài kia.

“Aaa ”

Khoảng cách, cùng với một trận tiếng thét cắt qua vùng núi yên tĩnh, âm thanh va chạm bén nhọn, theo đó là tiếng bánh xe trượt qua khúc ngoặt cộ xát trên đường nhựa.

MINICooper lao khỏi đường xe chạy, rơi xuống vực sâu, một lát sau, mọi thứ lại trở yên tĩnh, giống như trên ngọn núi xa xôi xinh đẹp đó chưa từng có chuyện gì xảy ra, lại như một chú bướm bị cuồng phong mưa rào đánh rớt rồi ngoài ý muốn biến mất...

Trong vực sâu hoang vắng, toàn bộ đầu xe MINICooper đều bị hủy, nhưng mà cực kỳ quái dị là, không gian lại phẳng phất như không có gì xảy ra, tiếng gió vẫn như cũ cất lên làn điệu ưu thương của riêng mình

Tưới nước cho một đóa hồng đã héo

Mùi hương hoa có thể tìm lại không

Hay là quá khứ chỉ còn lại dư vị

Nếu như em bây giờ

Chấp nhận mình không phải là hoàn mỹ

anh của em có thể nào

Từ ký ức quay trở về bên em

Tình yêu đã qua nhưng không quên được
anh đừng làm cho em rơi nước mắt
Em hiểu tình yêu của anh giống như Tường Vi đỏ
Nở rộ trong một mùa hạnh phúc
Nhưng lại vì em mà điêu tàn
anh chỉ yêu em có đúng không?
Hay anh chỉ thích nhìn em rơi nước mắt
anh dùng sự hối hận của em
Coi như đó là ngày lễ phục sinh
Làm tình yêu tìm lại vẻ đẹp vốn có
anh vẫn là người mà em yêu nhất
Hy vọng những bông hoa, lại đẹp thêm lần nữa!
(Nguồn: Mylyric.net)
Bài hát: Lễ Phục Sinh, ca sĩ: Trương Thiều Hàm

2. Chương 1-2

Nửa năm sau.

Theo như đa số, sáng thứ hai và chiều thứ sáu là những buổi có số lượng sinh viên cúp học cao nhất. Nghỉ đến hai ngày đó, trong lòng của các sinh viên đã sớm buông thả, đơn giản là một tuần học sẽ tự động kéo dài thành ba ngày nghỉ, chơi được càng đã ghiền càng nghiện.

Nhưng hôm nay, không khí trong trường đại học Thượng Đức lại khác hẳn ngày thường, bình thường vào thứ sáu trong trường học chỉ thấy thừa thớt sinh viên, thế nhưng hôm nay có thể thấy người người tấp nập.

Mọi người đều chen chúc cùng về một hướng chính là tòa nhà Tỉnh Hoằng, cũng chính là hội trường của trường đại học Thượng Đức.

Người không biết tình hình, còn tưởng rằng hội học sinh tổ chức hoạt động, có mời ca sĩ hoặc là dàn nhạc tới biểu diễn, nhưng đến gần trước tòa nhà Tỉnh Hoằng nhìn kỹ bảng thông báo mới biết đây không phải là hoạt động thú vị gì, mà là một buổi diễn thuyết mà trường học cùng Bộ giáo dục hợp tác.

Chủ đề: Con đường của thế hệ trẻ dũng cảm xây dựng sự nghiệp trong mơ.

Người diễn thuyết: Lôi Quang Hằng

Lôi Quang Hằng là ai? anh ta rất nổi tiếng sao? anh ta dựa vào cái gì có thể khiến cho một buổi diễn thuyết buồn chán, biến thành mọi người phải lên web trường đăng ký tham gia trước cả tháng, một hội trường lớn có sức chứa hơn ba trăm người trong nháy mắt chỗ ngồi đều chật cứng.

Nếu lấy vấn đề này hỏi đám đông đang xếp hàng kia, rất có khả năng bạn sẽ nhận được một ánh mắt xem thường, hoặc là một câu đầy vẻ nghi ngờ, “Bạn có thật sự là người đang sống ở Đài Loan không vậy”.

Lôi Quang Hằng, tuổi vừa ba mươi, là CEO nổi tiếng, giá trị con người anh ta được đánh giá ít nhất là con số 10 tỷ.

Bởi vì mẹ anh ta mang dòng máu Trung – anh, nên anh ta cũng có được một phần tư huyết thống lai Tây, ngũ quan anh ta tuần duật sáng láng, hợp với dáng vóc cao to, hỏi xem mấy ai có thể được ông trời ưu ái có được một thân hình hoàn mỹ như vậy chứ.

anh ta là ngôi sao trong thương giới, có mặt trên các loại bìa tạp chí, nhiều nhất đương nhiên vẫn là các báo về showbiz, tên của anh ta thường xuyên cùng cô diễn viên này hoặc người mẫu kia dính cùng một chỗ, anh ta phải nói là nhận hết sự yêu mến cùng hoan nghênh của tất cả phụ nữ.

Mắt Hạ Diễm Hình không có tiêu cự đi theo đám đông tiến vào giữa hội trường, trong tay cô còn đang nắm lấy tờ rơi quảng cáo của trường làm, trên tờ rơi in tường tận tiểu sử về sự nghiệp to lớn của người diễn thuyết.

Bao gồm anh làm sao tiếp nhận gia nghiệp sắp sụp đổ trong tay cha, thiếu chút nữa phải phá sản, nhưng cuối cùng lại thành công trở thành bá chủ trong ngành thương mại, một CEO trẻ kiệt xuất.

Cùng với việc anh tự thân vận dụng tiền tài thế nào để đầu tư chuẩn xác và sắc bén, làm cho tiền sinh tiền, thoải mái không phí sức kiếm tiền càng lúc càng nhiều củng cố thêm cho gia sản giàu có của mình.

Nhưng về đời sống tình cảm của anh, lại được người biên soạn tự nhiên lướt qua. Vì vốn dĩ đây là buổi diễn thuyết nghiêm túc chứ không phải là tiết mục tán chuyện trong báo lá cải.

Hạ Diễm Hình rất may mắn, cô lấy vé ngẫu nhiên được xếp vào hàng thứ nhất vị trí ngay chính giữa hội trường, ở vị trí đó cô có thể không hề ngăn cách mà nhìn về người diễn thuyết, thấy rõ ràng mỗi động tác của Lôi Quang Hằng, còn có vẻ mặt biến hóa của anh.

một tay cô ôm ngực đang nhảy lên kịch liệt, một tay cô xiết chặt tờ rơi, đôi mắt thanh tú long lanh đang khấn trương nhìn về phía trước.

Khi thời gian diễn thuyết vừa đến, tám mươi phần trăm nữ sinh ngồi đầy hội trường hơn bắt đầu ồ lên, hoặc là xì xào bàn tán, thỉnh thoảng lại thì thầm cười xấu hổ.

Ánh mắt mọi người đều phóng đến bục diễn thuyết, ai ai cũng chăm chú nhìn bóng dáng thông dong của người đàn ông tuấn mỹ đang mặc bộ âu phục được cắt may khéo léo vừa người kia.

Ánh sáng lưu lại ở trên người anh, chiếu từ tấm lưng rắn chắc vững vàng chiếu sáng lên, một cặp chân dài mà có lực liên tục di động, trước tiên nghênh đón anh là một nghi thức, khí phách ở trong cử chỉ đáng đi của anh cũng được bộc lộ không thiếu sót.

Tóc anh dày có màu sáng như cà phê mocha, có vài sợi tóc rủ xuống ở trước lộ ra vầng trán cao, sóng mũi cao tôn lên vài phần cao ngạo, đôi mắt dài nhỏ thâm thúy giống như người phương Tây, đó cũng là điểm ghen con lai ở trên người anh phát huy rõ nét nhất, anh thoát nhìn tuấn mỹ như một pho tượng

một pho tượng lạnh như băng không có nhiệt độ.

Phần cằm đẹp đẽ cùng hai gò má thon gầy dưới ánh sáng đầy đủ càng lộ vẻ anh khí (khí khái hào hùng), bàn tay to rộng đang đặt hai bên đài diễn thuyết, đôi mắt như bảo thạch ấm áp nhưng lại có vẻ lãnh khốc vô tình.

Cả nội tâm của Hạ Diễm Hình đều quần quít, sương mù ở trong đáy mắt chuyển động, tờ rơi in ảnh Lôi Quang Hằng đã muốn bị hai tay cô vò nhăn nhúm.

“Chào các bạn, tôi là Lôi Quang Hằng...”

Khi âm thanh quen thuộc trầm thấp kia vang lên, giọng nói nam tính như tiếng đàn vi-ô-lông xuyên thấu qua micro truyền lại, vang vọng khắp hội trường, Hạ Diễm Hình nhắm hai mắt lại ngăn không cho nước mắt chảy xuống khuôn mặt, nhưng cô lại có thể cảm giác được nước mắt mãnh liệt đang chảy vào đáy lòng.

Hôm nay anh thắt một cái caravat, đó là quà kỷ niệm ngày kết hôn cô tặng anh, còn hai chiếc khay tay áo ngọc lưu ly kia là quà Noel cô tặng...

“thật không hiểu nổi, Lôi Quang Hằng đã kết hôn, tại sao mọi người cứ hứng thú với anh ta như vậy nhỉ.” Ban học nữ bên cạnh vừa thưởng thức tuần nam vừa tán chuyện.

Hạ Diễm Hình thoáng buông xuống sương mù nhiễm ướt đôi mắt, không yên lòng lắng nghe, cảm xúc rung chuyển bất an.

“không phải đã kết hôn, mà là từng kết hôn.” một bạn học nữ khác lập tức lên tiếng sửa cho đúng.

“Hả, anh ta ly dị à?”

“không, vợ anh ta... Nửa năm trước gặp tai nạn giao thông, chết rồi.”

“Oa, trò hay kịch tính nha!”

Về sau bạn học nữ lại nói thêm một đồng tin đồn trên tạp chí, tất nhiên đều là về Lôi Quang Hằng, tỷ như sau khi vợ anh bị tai nạn xe cộ chết bất ngờ, có một thời gian anh không xuất hiện ở trường hợp công khai, thẳng đến nay một hai tháng nay anh mới dần khôi phục lại hành trình được xếp đặt trước đó.

Mấy tin tức này, Hạ Diễm Hình đều biết. Phàm là tin tức có liên quan đến Lôi Quang Hằng, chẳng màng là phóng viên vu vơ của một tờ báo nhỏ, cô cũng không bỏ sót.

Ngước ánh mắt ngập nước lên, cô nín thở ngưng thần, cẩn thận chu đáo lặng nhìn người đàn ông trên bục kia, sự hiện hữu của anh làm người ta không thể bỏ qua, tựa như một ánh sáng rực rỡ.

đã từng, anh là ánh sáng không thay đổi của cô, là sự ấm áp sưởi ấm duy nhất trong cuộc đời cô...

Kết hôn hai năm, cuộc sống có vui có buồn, hai người có thể vì vị trí để bàn chải đánh răng mà cãi nhau, cũng có thể bởi vì vì một cái mỉm cười khiến cho ánh mắt không thể tách rời đối phương.

Tuy rằng luôn tranh cãi ầm ĩ không ngừng, nhưng hai người càng cãi nhau lại càng yêu nhau hơn, cả hai còn có thể vừa cãi nhau vừa hôn môi, xuyên thấu qua cái ôm thân mật để phát tiết tức giận.

cô biết, dù sao anh còn trẻ, sự mê hoặc bên ngoài rất nhiều, có lẽ ngày nào đó anh sẽ đổi với đời sống hôn nhân cảm thấy chán ghét, cũng có thể một ngày nào đó anh tỉnh lại, sẽ thấy cô phiền, chán ngấy cô.

Cũng không phải cô chưa từng tưởng tượng qua, cả hai nhìn như có một cuộc hôn nhân ngọt ngào, nhưng cũng không ngoại trừ có một ngày sự hoàn mỹ ấy thay đổi, hoặc là xuất hiện vết rách, thậm chí là... Có khả năng anh sẽ yêu một cô gái khác.

Nhưng cô chưa từng nghĩ, cuộc hôn nhân này sẽ bởi vì cô chết mà chấm dứt.

Nhịp tim của Hạ Diễm Hình càng mạnh và loạn nhịp hơn trước, cô xem xét thật kỹ người đàn ông đã từng cùng cô cơ thể cô hòa hợp nhiệt độ, nội dung anh đang diễn giảng căn bản không tiến vào lỗ tai cô.

Quang Hằng, ánh sáng vĩnh viễn của cô... Nhưng mà, nay cô đã “Biến thành” một người khác, với bộ dáng này, anh sẽ lại yêu cô chứ?

một giờ diễn thuyết cuối cùng chấm dứt, tất cả các bạn học nữ có mặt đều mang vẻ mặt si mê, phảng phất còn đang trong mộng, một số ít bạn học nam thật sự ra nghe được những hy vọng trong tương lai, hy vọng một ngày kia họ có thể học theo kinh nghiệm của anh để thành công, cũng trở thành người đàn ông toàn tài như anh được sở hữu mọi thứ tài sản danh lợi.

Tan cuộc, nhưng có một đám bạn học nữ còn đuổi theo Lôi Quang Hằng, so với đuổi theo sao băng còn nhanh hơn, có người muốn kí tên, có người muốn chụp ảnh chung, có thiên hình vạn trạng tất cả lý do để dây dưa với anh.

Khuôn mặt Lôi Quang Hằng tuần tú lạnh lùng, con ngươi màu hổ phách giống như được tôi luyện trong hàn băng, sắc môi khép chặt có chút tái nhợt, để mặc cho nam trợ lý cùng giám thị liều mình chặn người cho mình, nhưng đám đông thật sự rất mãnh liệt, lập tức từ bốn phương tám hướng bao vây, đem thân ảnh cao lớn của anh vây ở trong bức tường người.

Nếu không phải là bởi vì buổi diễn thuyết này từ nửa năm trước đã định, không thể hủy bỏ, anh căn bản không muốn sẽ xuất hiện tại nơi này.

anh cảm thấy bản thân giống như bị móc rỗng ruột, trong cơ thể chỉ còn lại sự lạnh lùng hư không, tịch mịch chiếm cứ cả con người, linh hồn anh đã muốn bay tới nơi phương xa không biết tên.

Bởi vì cô đã không còn ở bên cạnh anh nữa, cô đã không còn tồn tại trên thế giới này...

“Lôi Quang Hằng, anh dựa vào cái gì mà đi trước em!” Bỗng dưng, một tiếng nói thanh thúy yếu ớt ngang ngược vang lên, khiến cho sự tịch mịch trong người anh chấn động, giống như có một mũi tên sắt vô hình bắn vào tim của anh vậy.

Dáng người anh tuấn của Lôi Quang Hằng phút chốc cứng đờ, sau đó anh dừng bước nhìn lại bốn phía, anh luôn tin thính giác của mình sẽ không sai, cái giọng ra lệnh kia đúng là cô!

Hai mắt anh từ trống rỗng chuyển thành vô cùng lo lắng, anh bắt đầu điên cuồng tìm kiếm hình ảnh trong đầu mình.

Hựu Tâm, tình yêu vĩnh viễn chân thành của anh...

“Lôi tiên sinh, có thể nhờ anh giúp tôi kí tên được không?”

“Có thể chụp ảnh chung được không? Chỉ một tấm thôi!”

anh phóng mắt nhìn đi, tất cả đều là những gương mặt nữ sinh ngây thơ, không hề thấy gương mặt kiều mỹ lại bướng bình kia.

Lòng anh dần dần lạnh xuống, lúc trước bác sĩ tâm lí có đánh giá qua, anh sẽ xuất hiện ảo giác cùng huyền thính (giống như nghe thấy những âm thanh không có thật) sau tổn thương tâm lí, lúc ấy anh còn cười lạnh không thèm để ý, kết quả mau như vậy nó đã xuất hiện, anh có nên thấy may mắn vì mình có một bác sĩ tâm lí giỏi không?

Lôi Quang Hằng chuyển tầm mắt, tiếp tục đi về phía trước, con người màu hồng phách lại biến trở về vẻ lạnh lùng như trước, tựa như một con báo không có cảm tình chỉ còn lại bản năng săn bắt.

Ngay lúc anh chuẩn bị ra khỏi cửa hội trường, anh nhận thấy một cô gái nhỏ gầy, sắc mặt tái nhợt, tóc nâu đang ngồi dưới cầu thang, môi tựa hồ đang run run.

Khi ánh mắt giao nhau, anh bỗng nhiên ngẩn ra, lồng ngực sớm đã trống rỗng trong nháy mắt nổi lên chấn động.

Đôi mắt hồng phách lạnh lẽo, lặng lẽ tử tế suy nghĩ.

Bộ đồ cô đang mặc có kiểu dáng đơn giản, cổ tay áo có điểm chút ren, đôi chân gầy được bao lấy trong một chiếc quần đen trắng, trên đế giày còn có dấu hiệu đã mòn do ma sát nhiều.

Khung xương cô nhỏ gầy, khuôn mặt hơi nhỏ, cặp mắt lại đặc biệt lớn, khóe mắt hơi hơi xếch lên, giống như đá mắt mèo, tròn mắt như nước, đôi môi như hai cánh hoa, phối hợp với kiểu tóc đáng yêu, nhìn qua cực kỳ giống như một tinh linh trong rừng từ truyện cổ tích bước ra.

Bình tĩnh mà xem xét, khí chất của cô tươi mát, thân hình đơn bạc gầy gò, cá tính riêng đặc biệt nổi trội, nhưng tuyệt đối không đẹp bằng những cô gái anh từng gặp.

Tuổi cô còn rất trẻ, chỉ là một cô gái chưa hiểu thế sự, ngọt ngào nhưng lại ngây ngô, mà đàn ông ở tuổi này của anh, vô tâm suy nghĩ đến chuyện cùng nữ sinh dắt tay hôn môi.

“Lôi... Quang hằng.” Môi của cô như cánh hoa mấp máy, giống như cô đang dùng hết sức lực toàn thân, thật vất vả mới thốt ra được cái tên này.

Nhưng anh không phản ứng, rất nhanh anh liền khôi phục bình thường, lạnh lùng nhìn cô, anh cho rằng cô là những sinh viên nữ háo sắc, căn bản anh không muốn để ý cô.

Bước chân Lôi Quang Hằng nhanh hơn, bỏ qua một bên tầm mắt nhìn về phía xa, nam trợ lý theo sát ở sau, ánh mắt tràn ngập phòng bị liếc về phía Hạ Diễm Hinh.

Hạ Diễm Hinh đứng ở dưới cầu thang gần cửa ra, không nhúc nhích nhìn Lôi Quang Hằng bước đi, hốc mắt cô tự nhiên ẩm ướt.

Người từng mỗi đêm trao nhau hơi ấm, nay gặp lại nhưng không quen biết, tại sao ông trời lại trêu cợt như vậy chứ?

Ngay lúc thân hình cao lớn của Lôi Quang Hằng chuẩn bị lướt qua vai của nhau thì Hạ Diễm Hình đột nhiên nắm lấy tay áo anh.

Nam trợ lý trước tiên muốn ngăn cản, khuôn mặt tuấn tú lạnh băng của Lôi Quang Hằng liếc về phía cô.

Vừa rồi ở hội trường bị nhiều cô gái trẻ háo sắc ngăn cản đường đi, kiên nhẫn tích lũy của anh đã lên tới đỉnh, hiện tại lại chạy ra một cô không biết nặng nhẹ tùy tiện đụng chạm mình, anh vốn là người có tính tình không tốt nên lập tức bị chọc giận.

trên đời này, người dám cùng anh mắt lớn trừng mắt nhỏ, không úy kỵ trước khí thế anh thậm chí dám khiêu chiến cực hạn của anh... đã ra đi rồi.

“Lôi Quang Hằng, anh có khỏe hay không?” Biết rõ không nên, biết rõ anh không có khả năng nhận ra cô, Hạ Diễm Hình lại vẫn không kiềm chế được khát vọng trong lòng muốn biết tình hình gần đây của anh.

Nghe cô dùng giọng điệu vô cùng quen thuộc hỏi mình, ánh mắt Lôi Quang Hằng âm nhu mặt nhăn lại. cô ta nghĩ cô ta là ai chứ?

“Bạn học, cô nhanh buông tay ra.” Nam trợ lý không muốn động tay, nhưng anh ta cũng lo lắng bị ghép vào tội quấy nhiễu tình dục gặp phiền toái, nên chỉ đành phải nghiêm giọng tàn khốc ra lệnh với cô.

Trước kia, có bao giờ cô bị trợ lý của anh nạt nộ qua đâu, người đứng bên cạnh anh nhìn thấy cô, đều phải thân thiết chào đón, ai dám chọc giận con mèo nhỏ táo bạo là cô chứ.

Trong khoảng thời gian ngắn, tính tình bướng bỉnh của Hạ Diễm Hình cũng bị khơi mào, cô đã quên linh hồn mình đang ký túc ở thể xác khác, cô hất mặt mở to cặp mắt, trừng hướng nam trợ lý.

“Lý Nguyên Tu, hôm nay anh uống nhầm thuốc, hay trước khi ra cửa đã quên thông tràng!” (thông ruột)

Trợ lý nghe vậy liền thất thần. Đây... Nữ sinh này sao lại biết tên của anh ta?

Giữa chân mày Lôi Quang Hằng càng hằn sâu, rất tự nhiên liên tưởng cô và trợ lý thành có quen biết. “Lý trợ lý, cậu biết cô gái này à?”

“không biết!” Lý trợ lý lập tức kêu oan.

Lôi Quang Hằng cũng không để tâm tình miệt mài tìm hiểu, anh khép nhẹ đôi mắt hổ phách, liếc bàn tay nhỏ đang nắm lấy tay áo mình, khẩu khí rét lạnh tự mình hạ lệnh “Buông tay.”

Cho dù là lúc hai người cãi nhau âm ỉ nhất, cô cũng chưa thấy qua bộ dáng lãnh huyết như tu la này của anh, Hạ Diễm Hình không khỏi co rúm người, đại khái là do thân thể này đã bị bạo lực áp chế, linh hồn ký gửi trong đó càng lâu, ngay cả cô vốn là người cá tính cũng chịu ảnh hưởng.

Sợ thì sợ, nhưng cô vẫn không có buông tay. “Nửa năm qua... anh có khỏe hay không?”

Nghe thấy thời gian nửa năm nhạy cảm, Lôi Quang Hằng giống như dã thú bị chọc giận, ánh mắt anh nheo lại, như là muốn xé rách người trước mắt.

anh im lặng, hung hăng bỏ tay Hạ Diễm Hình ra, vì anh dùng sức mạnh nên hại cô phải lùi lại hết mấy bước, thiếu chút nữa té nhào.

Biết người nữ sinh này khiến đại Boss bùng nổ, Lý trợ lý nhanh chóng, hợp thời ngăn cách tầm mắt của hai người.

“Tổng giám đốc, lái xe đã tới đây, vì không chậm trễ thời gian, chúng ta hãy nhanh rời đi.” Chống lại ánh mắt tức giận như dã thú của Lôi Quang Hằng, lưng Lý trợ lý trong nháy mắt ướt đầm.

Hạ Diễm Hình tức giận, thật gấp, thật hận!

Tại sao lúc trước ông trời không cho cô chết hẳn luôn đi? Kết quả hiện tại linh hồn cô phải ký túc ở thể xác người khác, đem cô biến thành kẻ như bị tâm thần phân liệt, không biết rõ mình rốt cuộc là ai, càng đừng nghĩ tới ai sẽ tin lời cô nói.

Nếu cô thực sự vọt tới trước mặt Lôi Quang Hằng hô to “Em là Kha Hựu Tâm, là người kết hôn hơn hai năm với anh Kha Hựu Tâm, Kha Hựu Tâm mà anh vừa giận vừa yêu!” cô nghĩ, kết cục tám chín phần

không phải là bị trở thành kẻ bệnh tâm thần, thì chính là bị coi như người bày mưu muốn tiếp cận anh, một cô nàng háo sắc nói dối vớ vẩn nào đó.

Nhìn bóng dáng cao lớn của Lôi Quang Hằng dần dần đi xa, nước mắt ngưng tụ của Hạ Diễm Hình rớt cuộc chảy xuống, thấm ướt cả khuôn mặt trẻ trung.

Mãi đến khi thân ảnh cao lớn trong lòng cô hoàn toàn biến mất, cô mới đi đến trước cửa thủy tinh, nhìn lại bản thân, cảm giác thật xa lạ, cùng với sự bất an về tương lai.

Có đôi khi, ngay cả cô cũng không biết mình đến rốt cuộc là ai, là người đã chết đi Kha Hựu Tâm, hay là u hồn thay thế Hạ Diễm Hình sống tiếp cuộc sống này.

Trong trung tâm thương mại, tại khu vực ăn uống.

Ngày nghỉ là thời điểm mọi người đến dùng bữa đông nhất, khu ăn uống vô cùng đông đúc, nhân viên vệ sinh phải tiêu tốn sức lực và dùng tốc độ nhanh gấp ba lần so với ngày thường, các nhân viên ai cũng phải dùng đôi mắt tinh tường và đôi tay nhanh nhẹn, chỉ cần khách vừa rời chỗ ngồi thì trong vòng mười giây nhân viên phải có mặt để thu dọn chén đĩa ngay.

“Hạ Diễm Hình, gần đây cậu thật sự rất kỳ lạ.” Người đang nói chính là Minh Tinh cũng là nhân viên vệ sinh bán thời gian, cô vừa lau dọn xe đẩy của mình vừa liếc nhìn về phía cô gái đang đang thu dọn bàn ăn.

không trả lời lại, Hạ Diễm Hình rũ mi mắt, mặt không thay đổi đem thức ăn thừa trên bàn ăn còn dư lại đổ hết vào thùng rác trong xe đẩy thu dọn của mình, mà động tác cô cũng không thuần thục như trước đây, làm thức ăn thừa bắn tung tóe dính trên tạp dề màu xanh, cô khấn trương nhắm hai mắt, nhịn xuống ý nghĩ muốn nôn đang xuất hiện trong đầu, rồi lại bắt buộc mình chết lặng tiếp tục công việc.

Thấy cô không tiếp lời, Minh Tinh cảm thấy như bị người ta bỏ qua một bên ngượng ngùng, cô ngưng suy nghĩ rồi quay lại làm việc tiếp, chỉ là ánh mắt vẫn thỉnh thoảng bay tới trên người Hạ Diễm Hình.

cô ấy cùng Hạ Diễm Hình là bạn biết nhau trong quá trình làm việc chung, hai người đều đến từ gia đình nghèo, cô ấy có một gia đình nghèo đơn thân, Hạ Diễm Hình thì có một cha kế thích đánh bạc lại lười biếng.

Mà thân thể mẹ Hạ Diễm Hình cũng không tốt lắm, nói không ngoa chính là một cái ả sắc thuốc, bình thường bà ấy chỉ có thể làm chút việc vặt trong nhà, từ trung học cô đã phải vừa học vừa làm, năm trước cũng may mắn thi được vào một trường đại học bình thường.

Nửa năm trước, Hạ Diễm Hình trên đường đi làm đã bị một tai nạn xe cộ nghiêm trọng, hôn mê gần một tháng mới khôi phục ý thức, khoảng ba tháng trước mới trở về khu ăn uống này làm việc lại.

Có thể do trải qua giây phút sinh tử, Hạ Diễm Hình tựa như biến thành một người khác, vô luận là cá tính hay thói quen đều khác trước rất nhiều.

“Cha kế cậu gần đây còn động tay động chân cậu không?” Dừng động tác một chút, Minh Tinh dò xét đến gần bên người Hạ Diễm Hình.

Hạ Diễm Hình nhìn xung quanh hai bên, quan sát xem có bàn cần thu dọn nữa, cô cũng không để ý trả lời “Tháng trước ông ta cùng một đám bạn nhậu chạy tới Ma Cao đánh bạc, không rảnh động tay động chân với tôi.”

“Vậy mẹ cậu có khỏe không?” Minh Tinh lại hỏi.

“Như cũ, uống thuốc thay cơm.”

“Mẹ cậu đúng là cố chấp, yêu lắm người còn chết cũng không chịu thức tỉnh.” Minh Tinh thì thầm.

3. Chương 2

Ngồi ở trên ghế sofa bằng da nhập khẩu, Hạ Diễm Hình một thân quần áo nhân viên vệ sinh rõ ràng cùng nơi này không hợp nhau.

Nơi này, là văn phòng bách hóa của Lôi Quang Hằng. Mặt khác anh cũng có tòa nhà tổng bộ khác, văn phòng này chỉ phòng ngẫu nhiên anh đến nơi đây đi dạo lên ngồi một chút, bình thường nơi này luôn không có ai vào. Lôi Quang Hằng cảm thấy mình đại khái muốn điên rồi, ngay cả không điên thì cũng cách mức điên không xa.

anh ở trước mặt công chúng bị một cô gái cho ăn tát mà cô gái đó chỉ là một cô nhân viên vệ sinh kiêm chức tại khu ẩm thực, nhưng lạ lùng là anh không giận, cũng không lập tức bảo cô cút đi, ngược lại anh còn đem cô lôi vào thang máy, một đường kéo tới văn phòng trên tầng cao nhất trong trung tâm thương mại.

Nhiều năm làm việc ở văn phòng, hơn nữa trong mình chảy dòng máu lai, nên màu da anh rất trắng, cái tát khi này ở chốn đông người không dấu vết gì nổi lên, nhưng bây giờ trên má anh đang chậm rãi nổi lên dấu tay hồng hồng.

Tâm Hạ Diễm Hình hơi đau một chút, hai bàn tay đặt ở trên đùi cũng nắm lại thật chặt, mắt to hằn đầy lòng đỏ kị.

Lòng đỏ kị? Lôi Quang Hằng vì nhận thức như vậy mà cảm thấy buồn cười.

anh cùng cô bé này chỉ gặp qua hai lần, nhưng cô ấy lộ ra dáng vẻ như đã yêu anh cả đời rồi, giống như cô không thể chịu đựng được mà bộc phát lòng đỏ kị khi thấy anh cùng với những người phụ nữ khác dựa vào quá gần vậy. Bộ dáng kia, rất giống như...

không! anh đến tốt cùng là đang làm cái gì đây? Kha Tử Linh thì không nói làm gì, vì ít nhất cô ta cũng là em gái cùng cha khác mẹ của Hựu Tâm, nhưng cô bé trước mắt này cùng Hựu Tâm từ đầu đến chân không có chỗ nào giống nhau. Nhất định là anh điên rồi, nên mới có thể nhìn một người xa lạ thành Hựu Tâm!

Nhưng mà, đem cô kéo tới nơi này là anh, bây giờ anh cũng chưa tìm được bậc thang cho mình bước xuống, nên cũng chỉ có thể thâm trầm dùng đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng nhìn cô.

cô thoát nhìn không lớn lắm, đại khái khoảng mười tám mười chín tuổi, nhưng ánh mắt lại không sợ sệt nhìn thẳng vào mắt anh, trong mắt cô lóe ra một tia không vui vẻ, nhưng dáng vẻ ấy lại bị khuôn mặt non nớt trung hòa làm dịu xuống.

nói bóng nói gió một lúc mới biết được, đại khái là bởi vì từ nhỏ cô ấy đã sinh trưởng trong gia đình không đầy đủ, cá tính Hạ Diễm Hình khúm núm nhất gan, kể cả đối với bản thân cũng thiếu sự tin tưởng, rất nhiều việc đều chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng. Haiz!

Tính cách của cô trong thân thể mới này có sự khác nhau rất lớn, nó khiến cô rất khó khi phải giả trang thành Hạ Diễm Hình mà mọi người vẫn quen thuộc trước kia!

Nhưng vì để tránh những chuyện phiền toái không cần thiết, hơn nữa trong khoảng thời gian này cô cũng tích lũy được nhiều bài học, cô phát hiện, nếu có thể, cô vẫn nên cố gắng giả bộ nhu nhược thì tốt hơn, vì như vậy mới không phải rước lấy một đồng phỏng đoán cùng đoán mò từ người xung quanh.

“Diễm Hình, có thể vào không?” Tầm ván cửa mỏng bị gõ nhẹ hai cái.

“Ách... Mẹ?” cô lập tức ngồi dậy, nhìn về phía cửa phòng.

Lại nói tiếp rất quỷ dị, vốn “cô”, cũng chính là Kha Hựu Tâm, bởi vì mẹ mất sớm, cho nên trong lòng cô vẫn khát vọng tình thương của mẹ.

Nay sống lại thành Hạ Diễm Hình, thế nhưng cô đã thật sự có mẹ ruột, nhưng cha thì đổi thành một người cha kế không cùng huyết thống, tình trạng này với Kha Hựu Tâm hoàn toàn tương phản, cô có thể hoài nghi hết thảy các thứ này là do ông trời tính toán an bài không?

Lâm Ngâm Hương mở cửa đi vào, sắc mặt bà ốm yếu do bệnh nhiều năm mà tái nhợt, khiến nhìn không ra một tia huyết sắc, làm cho người ta nghĩ phải chăm sóc bà thật tốt mới được, mà đó cũng là lí do chủ yếu khiến Hạ Diễm Hình không thể bỏ lại thân phận mới này.

Có lẽ linh hồn của cô cùng tất cả những chuyện này không có liên quan, nhưng thân thể này lại không thể chặt đứt gông xiềng huyết thống, cô không thể ích kỷ mặc kệ linh hồn của Hạ Diễm Hình bay đến nơi nào, nếu cô đã “Chiếm” thể xác này thì cô phải có nghĩa vụ chiếu cố Lâm Ngâm Hương.

“Diễm Hình, con ăn tối chưa? Mẹ nấu một nồi mì, con có muốn ăn chút gì hay không?” Lâm Ngâm Hương từ ái cười hỏi.

Đây là sự ấm áp cô chưa từng có được trước đây... một người mẹ ruột thịt đúng nghĩa.

Hạ Diễm Hình lén xua đi hơi nước nơi đáy mắt, cô mỉm cười rời giường, rồi ôm lấy thân thể gầy yếu của Lâm Ngâm Hương. “Mẹ, mẹ ăn chưa? không phải mẹ lại chờ con về nhà mới ăn chứ?”

“Mẹ ăn rồi. Nhưng là con đó, con vừa làm thêm lại vừa phải đi học, lúc trước lại mới bị tai nạn xe cộ chỉ mới vừa phục hồi, con phải chú ý thân thể của mình nhiều hơn mới phải.”

“Mẹ đừng lo lắng, con còn trẻ, lực hồi phục rất nhanh, mẹ vẫn chiếu cố mình mới quan trọng nhất.” Có thể ôm lấy mẹ tận tình làm nũng như vậy, vẫn là tâm nguyện của cô bấy lâu nay, không thể tưởng được phải đến khi “Chết đi rồi sống lại” cô mới có thể thực hiện được điều này.

Ông trời thật sự đùa giỡn cô mà. Trong đáy lòng cô bắt đầu dấy lên nỗi sợ hãi.

“Ba con... Ngày mai sẽ trở lại.” Vừa nhắc tới người đàn ông kia, giọng nói của Lâm Ngâm Hương trở nên nhu nhược rất nhiều, ánh mắt cũng biến thành lo sợ bất an.

“Ông ta là cha kế, không phải ba con.” Cái loại người này, cô mới không có cần kêu cha.

“Diễm Hình, mẹ biết là mẹ có lỗi với con...” Lâm Ngâm Hương nghẹn ngào muốn khóc.

“Mẹ, đủ rồi, con không muốn nói chuyện này nữa.” Ít nhất trước khi cô nghĩ ra đối sách, cô tạm thời không muốn bàn đến nữa. Cho dù cô chấp nhận dùng thân xác Hạ Diễm Hình sống tiếp, nhưng cũng không có nghĩa là cô cũng sẽ chấp nhận luôn cả vận mệnh bi thảm của Hạ Diễm Hình.

cô cự tuyệt làm người không ai thương yêu, nhưng trước mắt cô vẫn không có lối giải thoát, nên chỉ có thể tạm thời kéo dài hao tổn, dù sao bây giờ trong tay cô cũng không có tiền, muốn thu xếp cho Lâm Ngâm Hương một cuộc sống an ổn vẫn còn phải đợi một thời gian nữa.

Haiz! Nhịn không được cô lại thở dài một tiếng.

Đời trước cô được Lôi Quang Hằng sủng ái, mỗi ngày mở mắt ra cô chỉ cần hưởng thụ cuộc sống, tận tình vui chơi, có bao giờ cô vì tiền mà phải lo âu như vậy đâu?

May mắn trải qua hơn nửa năm điều chỉnh tâm lý, cùng với thực tế ngay trước mắt, hơn nửa hôm nay lúc nói chuyện với Lôi Quang Hằng cô cũng phát hiện mình so với trong tưởng tượng kiên cường hơn nhiều, rất nhiều chuyện sau khi thấy, ngược lại cô cảm thấy cũng không có gì lớn, nó cũng tựa như một cơn gió, một cơn mưa rào, qua rồi sẽ tốt hơn.

Sau khi không nói về chuyện đó nữa, hai mẹ con lại trò chuyện nói cười với nhau, cả hai cùng ngồi trong gian bếp chật hẹp đơn sơ ăn mì.

Ngay lúc cả hai đã ăn xong chuẩn bị thu dọn chén đĩa thì chuông cửa đột nhiên vang lên, hai mẹ con đều lặng đi một chút. Mặt Lâm Ngâm Hương lộ ra vẻ bất an, Hạ Diễm Hình thì đề cao cảnh giác tiến lên mở cửa.

Mở khóa, xuyên thấu qua khe cửa nhìn ra bên ngoài – cô liền sửng sốt, cô tưởng mình hoa mắt, nhưng dụi dụi mắt một hồi, khuôn mặt tuấn tú của Lôi Quang Hằng vẫn không có biến mất, mà anh vẫn tiếp tục dùng ánh mắt bề ngoài nhìn cô từ khe cửa.

“Mở cửa.” Trầm mặc giảng co khoảng ba mươi giây, Lôi Quang Hằng lạnh lùng buông mệnh lệnh.

“Dựa vào cái gì?” cô bị giọng điệu bá đạo của anh chọc cho nổi điên, đôi mắt cô thanh tú trừng lớn, gương mặt kích động tức giận.

Chính là biểu tình này! Mỗi khi tức giận cô gái tên Hạ Diễm Hình này luôn lộ ra vẻ mặt này, giống như mỗi khi Hựu Tâm khiêu chiến cực hạn của anh. một cỗ năng lượng vô hình dẫn dắt anh tới đây, sau khi đọc tài liệu về cô anh lại như bị thúc giục muốn đến đây gặp lại cô.

anh điên rồi sao?

Nhưng bác sĩ tâm lí có nói, người điên thường đánh mất khả năng tự nhận thức, họ không có khả năng thừa nhận mình điên, bởi vậy khi anh hỏi anh có điên không, thì trên cơ bản lý trí của anh vẫn hoạt động bình thường.

“Nếu không muốn bị tôi khởi kiện, cô tốt nhất nhanh ra đây.” Cách một cánh cửa, anh tràn ngập ý cảnh cáo với cô.

Lôi Quang Hằng bỗng nhiên đưa ra một tờ đơn, mảy kiếm xinh đẹp thâm thúy nhếch lên, nụ cười như có như không nơi khóe miệng cũng kéo lên.

“Đó là cái gì?” cô nhú mi, bởi vì cách một khoảng cách, khiến cô thấy không rõ lắm trên tờ đơn viết cái gì.

“Chứng nhận thương tích. Có bệnh viện chứng minh.” Đồng tử màu hổ phách nhìn chằm chằm cô giống như một con báo đang nhắm con mồi, gọi cảm xinh đẹp nhưng lại cực độ nguy hiểm.

“anh... anh muốn kiện tôi?!” Thiếu chút nữa cô đã lên tiếng hét chói tai. Lôi Quang Hằng cái tên hỗn đản này! Từ khi nào anh ta trở nên nhỏ nhen như vậy chứ, ngay cả loại yếu thế đáng thương như cô cũng muốn ăn hiếp, tính người của anh ta bốc hơi rồi sao?

“Mở cửa, chúng ta đi vào rồi bàn.” anh giương cằm, chớp mũi cao ngất chống ngay tầm mắt cô.

anh từ khi nào đã học được dùng chớp mũi trừng người ta chứ? Thái độ ngạo mạn lại ương ngạnh, kẻ có tiền lớn lối đều là sắc mặt này sao? Sao trước kia cô lại không phát hiện ra chứ!

“Diễm Hình, là ai đó?” Giọng nói bất an của Lâm Ngâm Hương từ trong nhà vọng ra cửa.

“không có việc gì, là bạn con đến chơi. Mẹ, con đi ra ngoài một chút, mẹ nghỉ ngơi trước đi.” Quay đầu nói xong, cô lập tức đóng lại, không muốn để cho Lâm Ngâm Hương gặp mặt Lôi Quang Hằng.

Giương mắt lên, mắt cô liền chống lại với cặp mắt màu hổ phách khiến cô tràn ngập cảm giác bị áp bách, ngực cứng lại cô phát giác mình vẫn cảm giác anh vô cùng quen thuộc, cùng với... thật sâu quyến luyến cùng ỷ lại.

Lôi Quang Hằng rõ ràng bắt được sự thâm tình trong mắt cô, cái loại ánh mắt tức giận không được tự nhiên này, cùng bộ dáng khi Hựu Tâm cãi nhau với anh rất giống nhau.

“Tùy tiện ở đâu cũng được, chỉ cần không ở nhà của tôi nói là được. Mẹ tôi thân thể không tốt, không tiện.” cô tức giận khó tiêu trừng lại anh.

anh ta dám hăm dọa cô?! Ăn no rửng mỡ phải không? Hay là người đàn bà bên người phục vụ anh ta không thoải mái, cho nên muốn tìm cô khai đao cho hả giận?

Hiếm thấy là, Lôi Quang Hằng bị cô trừng, nhưng anh lại ngoài ý muốn muốn cười. Khó có thể tin, ngay cả góc độ cô trừng anh cũng rất giống với Hựu Tâm.

“đi theo tôi.” anh có thâm ý khác nhìn xuống đất liếc mắt một cái, rồi mới xoay người đi ra khỏi khu nhà trọ cũ kỹ này.

Cơ hồ là ngay lúc kéo ghế ra ngồi xuống, trong lòng Hạ Diễm Hình đã dâng lên một xúc động muốn khóc. Quán cà phê ngay ở giữa sườn núi này - từng là nơi mà cô thích nhất.

Ông chủ là nghệ thuật gia người Pháp, bởi vì muốn tìm được một sáng tác bình dị, nên chạy tới nơi này tìm linh cảm, cuối cùng linh cảm không tìm được, ngược lại ông ta lại mở một quán cà phê mà mỗi góc ngách đều tràn đầy cảm hứng nghệ thuật.

Loại cà phê nhập khẩu từ Châu Phi này, được xây ngay tại chỗ khiến cho không gian bao phủ bởi mùi cà phê thoang thoảng, mỗi ngày những ly cà phê được pha chế tùy hứng theo tâm trạng của ông chủ, mỗi lần tới đều mang cho cô cảm giác bất ngờ mới lạ.

Vào ban đêm nơi đây còn có thể nhìn thấy cảnh đêm rực rỡ nhiều sắc màu. Nhớ rõ mỗi lần cùng anh tranh cãi ầm ĩ xong, cô thường một mình lái xe đến nơi đây, uống cà phê để bình ổn tâm tình.

Nhưng Kha Hựu Tâm đã không còn ở đây, chỉ còn lại một thân phận là Hạ Diễm Hình.

“cô đã từng tới nơi này à?” Lôi Quang Hằng từ đầu tới đuôi đều tỉnh rụi quan sát cô, đương nhiên vẻ kinh ngạc đến vui sướng nhưng cuối cùng lại quay về với cảm giác tịch mịch của cô anh đều thấy rõ.

“không có.” cô ngẩng đầu, làm bộ như không có việc gì, ánh mắt ngưng ở trước khuôn mặt tuấn mỹ của anh, chậm chạp không di dời.

“cô có vẻ rất quen nói dối.” anh nâng khóe miệng.”rõ ràng vừa mới bắt đầu cô đã bày ra thái độ quen biết tôi, nhưng về sau cô lại nói cô chỉ là một người làm công quá độ mê luyến tôi, cô cố ý muốn cho tôi phát hiện cô đang nói dối, hay do kỹ xảo nói dối của cô ít ỏi như vậy?”

“Ojisan này, nói chuyện với chú nhất định phải như máy xe sao?” cô bị anh không phong độ châm chọc kích thích, quả thực tức muốn chết.

(ojisan trong tiếng nhật nghĩa là ông chú ai thik anime hay phim nhật là biết liền)

“cô kêu tôi là gì?” anh nheo đôi mắt, giọng đột nhiên biến lạnh.

“là O - Ji - San!” cô há to mồm, phát âm rõ ràng, giống như sợ anh nghe không hiểu. Lôi Quang Hằng chán nản.

anh mới ba mươi tuổi, cư nhiên bị cô kêu là chú! anh đúng là điên rồi sao? Mặc danh kỳ diệu tìm được cô, còn đem cô mang đến nơi trụ sở bí mật Hựu Tâm thích nhất, đến tột cùng anh đã xảy ra chuyện gì vậy nè?

Nhìn khuôn mặt lạnh như băng bởi vì tức giận mà nổi lên biến hóa, ánh mắt cũng thêm vài phần giận dữ, Hạ Diễm Hình trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đúng thế, như vậy có vẻ giống anh hơn, bộ dạng như muốn đem mọi người đóng băng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo không giống anh chút nào.

Buông lỏng tâm tình, không để ý tới sự tức giận của anh, cô mở ra menu, theo thói quen nói: “Tôi muốn uống Caramel Macchiato, nhiều đường, nhiều sữa... À, dạo này chỉ ăn mỳ sợi, một chút mùi vị cũng không có, thật không có dinh dưỡng, thuận tiện giúp tôi hỏi một chút bây giờ còn có thể gọi cơm không?”

Lôi Quang Hằng nghe vậy, tuy rằng giọng không giống, nhưng giọng điệu gọi cơm của cô cùng dáng vẻ nũng nịu vô cùng thân thiết tất cả đều cực kỳ giống...

Trái tim anh đang cuồng loạn, máu trong cơ thể anh như đang sôi trào, anh nói không nên lời là tại sao, nhưng anh chính là có cảm giác cô bé này tuyệt đối cùng Hựu Tâm có liên kết không tầm thường.

Thế là anh tỉnh rụi thay cô gọi cơm, lại nhìn cô dựa lưng trên ghế dựa, duỗi thẳng tám lưng mệt mỏi, khuôn mặt tựa hồ mệt rã rời, đôi mắt to như tinh linh khẽ khép lại, lông mi thật dài chậm rãi lay động, giống như cánh bướm đậu trên cánh hoa thơ giãn.

“Hạ Diễm Hình.” anh gọi cô một tiếng.

“... Hả.” cô dùng hai tay chống dậy, ghé vào mép bàn, ánh sáng lưu động trong ánh mắt chú mục nhìn anh, khuôn mặt giống như đồ sứ trắng, không một chút thấy lạ lẫm, khóe mắt hơi hơi hếch lên, dáng vẻ bề ngễ nhìn anh.

4. Chương 3

sự việc đã ra khỏi quỹ đạo thông thường, hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của Hạ Diễm Hinh. cô thật sự trợn mắt há hốc miệng.

Lôi Quang Hằng vốn là người theo thuyết vô thần, căn bản là tin đến mê muội. Vậy mà lại không hề nghi ngờ người thuận miệng bịa đặt chuyện “hồn nhập xác” kia, thậm chí còn tùy ý đặt điều kiện cho cô – Hạ Diễm Hinh, tiếp tục làm người trung gian giữa hai thế giới cho anh và vợ quá cố.

“anh không nghĩ rằng tôi đang nói dối anh sao?” cô tò mò hỏi.

“Ánh mắt và cách nói chuyện của cô không lừa được tôi đâu, tôi có thể cảm nhận được chính là cô ấy.” anh lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt màu hổ phách thoáng hiện một nỗi đau thương khắc sâu.

Ánh mắt đau khổ đó hằn lên tim cô một vết thương, giờ cô mới biết, thì ra anh yêu cô sâu sắc đến như vậy.

Vẫn tưởng hai người cứ ba ngày là um sùm một trận nhỏ, năm ngày ầm ĩ một trận lớn, mối quan hệ của họ lúc tốt lúc xấu. cô thật sự không đoán được, anh đối với cô là yêu thương nhiều, hay càng lúc càng chán ghét. Cho đến ngày anh ôm cô, không ngừng lẩm bẩm nói cô đừng rời khỏi anh, toàn thân anh toát ra nỗi sợ hãi tột cùng, ôm chặt lấy cô, nhất quyết không cho cô đẩy anh ra.

Thế là... lời nói dối vẫn cứ tiếp tục. Sau khi cô sống lại một cuộc đời mới, cô không có cách nào trở về “chính đạo” như cô mong muốn, có muốn cũng không được.

Bởi vì khát vọng muốn được ở cùng anh quá mạnh mẽ, biết rõ bản thân bây giờ không phải Kha Hựu Tâm, cũng không phải là vợ của anh. Cá nhân Hạ Diễm Hinh có rất nhiều lý do để không dây dưa cùng với anh, nhưng cô vẫn muốn ích kỉ giữ anh lại.

cô cũng biết, mấy trò bịp bợm giả thần giả quỷ này không thể giấu diếm được cả đời. Nhưng ít ra, đến khi nào cô có biện pháp buông tay anh, hoàn toàn trở thành người đứng không chung lối với anh, cô mới có can đảm kết thúc sự dối trá này.

Thế là cô – Hạ Diễm Hinh, trở thành ‘bà đồng’ nửa thật nửa giả.

“Năm trăm vạn tiền trợ cấp gửi đến tài khoản của mẹ tôi. một căn biệt thự sân vườn do mẹ tôi đứng tên.” Ha ha, cô tiếp tục vui thêm. “Còn nữa, về phần tôi, tôi muốn một chiếc Minicooper màu đỏ, và một tấm thẻ phụ của anh.”

Trưa hôm sau, cô đến tổng công ty của Lôi Quang Hằng, nghênh ngang nói thẳng danh tính, sau đó đi thang máy, kiêu ngạo bước vào phòng làm việc của anh.

Ngồi ghế còn chưa kịp nóng, cô đã đưa ra một loạt điều kiện.

Trợ lý Lý đứng bên cạnh chờ văn kiện đứng ngăn người. Lôi Quang Hằng ngồi cách Hạ Diễm Hinh một chiếc bàn gỗ xoan đào nhìn thấy cô đầy khí thế như vậy, anh vẫn tỏ ra lạnh băng.

“Tổng... tổng giám đốc, cô gái này chẳng phải là người ngày hôm đó...” Trợ lý Lý không biết bảo vệ làm ăn thế nào mà để cho cô gái kia vào được đây, lại còn không thể tin cô dám ngang nhiên đến cửa ‘đòi nợ’ như vậy.

“anh ra ngoài trước đi.” Những ngón tay thon dài của Lôi Quang Hằng đặt chiếc bút Montblanc xuống giấy, dứt khoát hạ chữ ký lên mở văn kiện, sau đó ném cho Trợ lý Lý còn đang ngơ ngác.

“Vâng.” Đánh hơi được mùi bất bình thường. Trợ lý Lý đương nhiên không dám tiếp tục truy hỏi, anh nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc lạnh như Băng Cung này.

“cô đồng ý chuyển đến chỗ tôi ở sao?” anh ngưng mắt, nghĩ đến cô gái này ngay từ đầu đã không hề nể sợ mình.

Từ ngày anh biết cô có khả năng tương thông với linh hồn của vợ quá cố, thậm chí còn để Hựu Tâm mượn thân thể, anh liền không có cách nào để cô rời khỏi tầm mắt của anh dù chỉ một chút.

anh yêu cầu cô dọn đến chỗ anh ở, điều kiện tùy cô định đoạt, hai ngày sau trả lời cho anh. Đó là ngày hôm nay.

“Được. OK. không thành vấn đề.” cô chớp chớp mắt to, cơ thể mảnh khảnh dựa vào chiếc sofa rộng rãi, trông càng khiến người khác cảm thấy muốn yêu thương.

“cô không sợ sao?” anh tựa lưng vào chiếc ghế nhung đen, chiếc cầm vương nâng cao, toát ra vẻ kiêu ngạo không ai sánh bằng.

“Sợ cái gì?” Nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách kia, cô cong mắt mỉm cười, có cảm giác cô như một con mèo nhỏ đang chống lại một con báo lớn.

“Đến chỗ của tôi, ban ngày có người làm, nhưng đến tối chỉ có cô và tôi. cô không sợ tôi sẽ làm chuyện gì đó với cô sao?”

“Haha, tốt thôi. Nếu anh thật sự làm chuyện gì đó với tôi, tôi có thể chuẩn bị trở thành quý phụ chính thức rồi. Cũng không cần bằng đại học nữa. Cuộc sống dễ dàng hơn nhiều.” cô cười ha ha nói.

Lôi Quang Hằng nghe vậy thật cũng không cảm thấy lạ. Thời buổi hiện nay, những cô gái tham sinh phú quý, nhà cao cửa rộng có rất nhiều. Dựa vào cuộc sống và hoàn cảnh gia đình cô, có tư tưởng này cũng không phải kì lạ.

“Bây giờ Hựu Tâm có đang ở đây không?” Mở đầu cuộc đối thoại, anh không hứng thú với cô bé này lắm, người quan trọng trong lòng của anh không phải là cô mà là vợ của mình.

“Làm ơn đi, bây giờ là ban ngày, dương khí nặng thế này làm sao cô ta có thể bay lớn vờn ở đây được chứ.” cô liếc mắt nhìn anh, cười thầm trong bụng.

Haha, anh vậy mà lại tin có hồn ma tồn tại cơ đấy, phục anh thật.

anh đối với Hạ Diễm Hình lạnh như băng, nhưng đối với Hạ Diễm Hình được Kha Hựu Tâm nhập vào thì lại nhiệt tình như lửa. Thái độ trước sau khác nhau rất lớn, làm cho cô cảm thấy không biết nên tin ai.

không còn cách nào, bất kể là trước hay sau khi nhập hồn vào thân cô, cô vẫn là cô đó thôi. Chẳng qua cũng chỉ là dùng thân thể của Hạ Diễm Hình tiếp xúc với anh. thật đáng buồn!

thật ra nhiều lúc cô muốn lớn tiếng nói cho biết, cô chính là Kha Hựu Tâm, nhưng anh sẽ tin cô chứ? anh có thể cho rằng cô đang dùng thủ đoạn với anh hay không?

không, không được. cô không dám tùy ý mạo hiểm. Trước tình hình mập mờ không rõ này, cô nhất định phải giữ bí mật, tuyệt đối không thể để bị bại lộ dễ dàng.

“Lôi Quang Hằng.” cô đứng dậy đi về phía anh, tựa vào cạnh bàn, nét mặt như muốn thăm dò.

“Điều kiện vừa rồi cô đưa ra tôi đều đồng ý. Sau này chi phí sinh hoạt của cô tất cả đều do tôi chi trả.” anh không hề ngần ngại, giọng điệu lạnh lùng như đang bàn chuyện kinh doanh vậy.

“anh đang bao dưỡng tôi sao?” cô thật sự không chịu nổi bộ dạng này của anh! Giống như toàn thể giới đều cô lập anh, chỉ có một thân một mình anh ở lại vương quốc của sự cô độc. Bộ dạng này của anh khiến cô vừa tức giận lại vừa đau lòng.

“Điều kiện duy nhất của tôi chính là cả hai phải giữ bí mật chuyện này.” anh cũng không muốn cho người khác biết nội tình sự việc, càng không muốn trở thành kẻ điên của toàn nhân loại. Dù sao sự thật này chỉ cần anh và cô biết là được rồi.

“À, cho nên không phải là công khai bao dưỡng, mà là bí mật bao dưỡng hả?” Ha ha, cô giống như đang chơi trò một người đóng hai vai vậy. Thân thể là ‘tiểu tam’, linh hồn là ‘chánh cung’.

Nghe thấy giọng điệu khinh bạc mập mờ của cô, đôi mắt lạnh lẽo của anh cuối cùng cũng nhướn lên, nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp đang cười ngọt ngào kia, trái tim kiên cường bỗng dưng rung động. Từ đầu đến chân cô gái này và Hựu Tâm không giống một chỗ nào cả, nhưng ánh mắt của cô, thậm chí cách mỉm cười và giọng điệu nói chuyện lại không hề khác một chút nào, cực kì giống với phong cách của Hựu Tâm. Nguyên nhân là bởi vì linh hồn của Hựu Tâm nhập vào thân thể của cô hay sao?

Cảm giác tội lỗi như muốn nuốt chửng lấy anh, nhưng ngọn lửa tình dục chính là ác ma, dù thế nào cũng sẽ thiêu rụi hết tất cả, dù ý chí của anh có kiên cường như sắt đá, đến cuối cùng cũng sẽ bị nó nung chảy. Huống chi, cô và Hựu Tâm quá giống nhau, cứ như linh hồn Hựu Tâm đang ở trong thân thể của Hạ Diễm Hình vậy...

không! Đây chỉ là cái cớ anh muốn biện minh cho ham muốn phóng túng trầm luân của mình.

cô gái này cũng chỉ là một nữ sinh phổ thông có thể chất kì lạ, không phải là cô gái có khả năng lay động toàn bộ thế giới của anh! Lôi Quang Hằng, mày nhất định phải tỉnh táo lại...

không biết đến sự giao chiến tận sâu trong lòng anh, Hạ Diễm Hình không an phận tiếp tục ma sát đốt đỏ sẫm nhỏ trước ngực anh, cảm nhận nó cương cứng, đứng vững trong lòng bàn tay cô, cô dặc ý cười khúc khích.

Gương mặt anh tuần của anh giận dữ, đôi mắt màu hổ phách toát ra ngọn lửa ham muốn, cổ họng khô róc, máu nóng toàn thân sôi trào, lý trí, đấu tranh của anh hoàn toàn bị vô hiệu hóa.

“Quang Hằng, anh thích em liếm nơi nào của anh nhất?” đã quên mất thân phận của mình, Kha Hựu Tâm cứ nghĩ hai người họ đang chơi đùa với nhau khi ân ái, phương thức tấn công kia tuy rằng rất chiếm ưu thế, cô lại thừa thắng xông lên trên đùa đối phương, nhìn đối phương phải thuận phục dưới sự khiêu khích của mình.

Lôi Quang Hằng bỗng dừng chân động, ánh mắt không rời khỏi đôi môi anh đang mỉm cười của cô, có cảm giác muốn hôn lên chúng.

“Hựu Tâm?” Giọng nói anh khàn đặc, giống như dây cung đang kéo căng bị khuấy động, làm tâm trạng xúc động lại vô cùng phấn khích của anh lộ ra.

“Ha, bây giờ muốn xin tha đã muộn rồi.” cô mỉm cười xinh đẹp động lòng người, hướng đến môi anh cắn một cái như muốn bắt nạt anh, rồi từ từ dời xuống, tay vừa tiếp tục đốt nóng cơ ngực anh, môi ngậm lấy điểm đỏ sẫm kia.

Lập tức anh kêu một tiếng, đôi tay cường tráng quẩn lấy sau đầu cô, dùng sức cố định.

“Trời ạ... Em nhớ mùi hương của anh muốn chết mất... nhớ thân thể anh...” cô thì thầm, cái lưỡi phấn hồng ngậm chặt điểm đỏ gồ lên của anh, liếm láp thật sâu.

“Em bức điên anh mất!”

anh khẽ rửa một tiếng, nơi giữa hai chân đã phẩn khởi bồng bồng chống thẳng vào cặp mông mướt mà của cô, thậm chí không nhận được bắt đầu cọ xát, những lớp quần áo ngăn cách thân thể cả hai dường như cũng muốn bị thiêu đốt...

Lửa tình tràn lan, cháy bùng bùng...

Ngay giữa lúc dục vọng che mờ mắt cả hai, cửa phòng đột nhiên mở ra rất tự nhiên, phía sau cửa dẫn xuất hiện một thân người cao gầy, toàn thân diện đồ hiệu, xông vào không báo trước.

“A!” Hình ảnh kích thích kia vừa đập vào mắt, Kha Tử Linh hô lên kinh ngạc, cả gương mặt cô đỏ lừng.

“Ra ngoài!” Người cao giọng kia không phải là chủ nhân của phòng làm việc, mà chính là con mèo hoang nhỏ đang ngồi trên người chủ nhân với tư thế bắt nạt chủ.

Đúng, không nhìn lầm! Kia chính là con mèo hoang ở phố ăn đã cho Lôi Quang Hằng một cái tát. Kha Tử Linh chỉ cần vài giây là có thể nhận ra Hạ Diễm Hình.

“cô cô cô... Sao cô có thể ở đây? Trời ạ!! Bỏ cái tay cô ra!!” Kha Tử Linh cất giọng nghe nồng mùi ghen tuông. Cho dù là khứu giác của người bị tâm thần cũng có thể “ngửi” ra được. thì ra em kế của cô thích chồng của cô. Trời ạ, vậy mà cô ngu ngốc cho đến khi “chết” rồi mới phát hiện ra.

Kha Tử Linh xông vào khiến cho lý trí của Lôi Quang Hằng được phục hồi, đôi mắt đục ngầu mê loạn dần dần trong suốt trở lại, nhưng trong đầu anh vẫn cứ lẩn quẩn tiếng cười bướng bỉnh ngọt ngào của Hạ Diễm Hình.

cô gái vừa rồi, cuối cùng là Hạ Diễm Hình hay Kha Hựu Tâm? anh đã hoàn toàn bị cô làm cho rối loạn hết rồi.

5. Chương 4

Cuộc sống khô khan nhàm chán không ngừng tái diễn đi học, đi làm, vội vàng làm báo cáo, ăn cơm ngủ. nói thật, cuộc sống của Hạ Diễm Hình hết sức nhàm chán, nhưng chuyện này có thể chấp nhận, chỉ có hoàn cảnh gia đình rất bị thương. cô nghĩ, nhất định kiếp trước ông trời rất thương xót cô, cho nên mới để cô trọng sinh thành Hạ Diễm Hình.

“đã về.”

Vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy cha kế Lâm Hoà Thuận ngồi trên ghế sa lon, trong tay còn cầm hé ra một tờ giấy, chuyên dùng để chơi Bingo, trong lòng cô đột nhiên nổi lên một trận căm ghét, chỉ biết người cha kế thích đánh bạc chờ cửa, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt.

Cúi đầu, buồn bực, cô muốn yên lặng đi qua phòng khách, nhanh chóng trở lại phòng của mình, kết quả điềm báo xuất hiện trong đầu trở thành sự thật, vừa mới chuẩn bị bước chân, lập tức bị Lâm Hoà Thuận ngăn lại.

“Hôm nay ngày mười, tiền lương mày đâu?” Lâm Hoà Thuận không khách khí đưa tay đòi tiền.

“Tôi còn chưa đi rút.” cô lạnh lùng đáp lại, trong ánh mắt có sự bất tuân khiến Lâm Hoà Thuận hơi sững sốt.

Từ lúc đứa con gái kế này xảy ra tai nạn giao thông nửa năm trước, sau khi tỉnh lại con người cũng thay đổi. Lúc trước cô nào dám mạnh miệng phản đối, còn không phải là ngoan ngoãn nộp tiền ra, kết quả bây giờ cô không chỉ không sợ ông ta, còn trừng mắt với ông ta.

Lâm Hoà Thuận đột nhiên tức giận, kéo con gái đang tránh mình qua.

“Tao còn chưa nói hết, thái độ của mày như vậy là gì?”

Mới vừa kết thúc một ngày làm việc liên tục ở khu bán thức ăn, Hạ Diễm Hình mệt mỏi đến mức tay chân tê dại, chỉ muốn nhanh đi nghỉ ngơi, bị người cha kế khốn kiếp này làm âm ỉ, sự đè nén tức giận của cô cũng xông lên.

“Đừng đụng vào tôi!” cô hung hăng trừng lại, khí thái kia khiến vẻ mặt Lâm Hoà Thuận khiếp sợ nhìn cô con gái có vẻ mềm yếu.

“Mày trừng to mắt thế làm gì? Mày muốn chống đối hả?!” Lâm Hoà Thuận tức giận kéo cô lại đây, giơ tay lên, tát một cái đau rát.

“Buông tôi ra!” cô bị đánh trên mặt, tai phải bị ù đi, tầm mắt cũng bắt đầu mờ mờ, nhưng cô vẫn cố gắng chống cự cha kế thô bạo.

“Còn dám mạnh miệng! Hôm nay không dạy dỗ mày lại, sau này mày còn phản kháng cười trên đầu tao!”

“Đừng!” Lâm Ngâm Hương đang nghỉ ngơi trong phòng bị màn cãi nhau làm thức giấc, vừa ra cửa phòng đã nhìn thấy con gái bị Lâm Hoà Thuận đè trên mặt đất đánh.

“Tiện nhân cút ngay!” Năm xưa Lâm Hoà Thuận là công nhân xây dựng, mỗi ngày khiêng thép và gạch vụn, lực cánh tay mạnh đến kinh người, một cái vung tay cũng đủ đẩy ngã Lâm Ngâm Hương yếu ớt vì bệnh tật.

Trong nháy mắt cả thế giới như sụp đổ, Hạ Diễm Hình nghe tiếng Lâm Ngâm Hương gào khóc, Lâm Hoà Thuận mắng âm ỉ, cô bị ông đè trên mặt đất không thể động đậy, hai bên gương mặt đã bị mấy cái tát, vừa tê vừa sưng.

Trước khi cô té xuống khe núi, cho tới bây giờ cô chưa từng cảm nhận mùi vị tuyệt vọng như thế. Nước mắt tràn ra hốc mắt, thân thể đau đớn giống như lửa thiêu: lửa đốt muốn phồng, dù cô cố gắng chống cự thế nào, cũng không cách nào thoát được sự thô bạo đáng sợ của Lâm Hoà Thuận.

Tại sao trời cao lại chửi cô nặng như vậy? cô thật mệt mỏi, phải dùng thân phận một người khác sống tiếp, thay thế người khác sống cuộc đời của họ thật quá mệt mỏi...

Từ từ, cô từ bỏ việc giãy giụa, đôi mắt cũng tuyệt vọng chậm rãi nhắm lại, tùy tiện Lâm Hoà Thuận hành hạ cô sao cũng được, cô không muốn làm Hạ Diễm Hình nữa, linh hồn Kha Hựu Tâm muốn lấy lại tự do, dù không thể sống tiếp, ít nhất cô không cần làm người khác nữa...

“Mày là ai? Mày nghĩ mày đang làm gì... A!” Lâm Hoà Thuận đột nhiên bị một người đàn ông cao lớn xông vào túm lấy, người đàn ông mạnh gấp đôi ông ta, cường tráng đến kỳ dị, ông ta không kịp đề phòng, cả người đập vào tường phát ra tiếng kêu đau.

Sức lực khổng lồ đè trên người đột nhiên biến mất, Hạ Diễm Hình mở ra đôi mắt mờ mịt, một giây kế tiếp nước mắt tràn mi.

Khuôn mặt lạnh nhạt, tròng mắt màu hổ phách như pha lê, là người đàn ông nửa tháng trước bị cô quyết định không lưu luyến nữa đã xuất hiện.

Gương mặt anh u ám, bàn tay dịu dàng ôm lấy cô. cô nghẹn ngào, cảm xúc tích lũy đã lâu đều sụp đổ, cô tựa vào trong ngực anh khóc lớn thành tiếng.

“Lôi Quang Hằng... Huhu... Huhu... Lôi... Quang hằng... Oa...”

không quản được nhiều như thế, cũng không muốn để ý, cô chỉ cảm thấy mệt quá, làm người khác mệt quá, mệt mỏi với cuộc sống của người khác, gánh trách nhiệm của người khác mệt quá, chiếm dụng thân thể Hạ Diễm Hình cũng không phải là mong muốn của cô, cô không hiểu tại sao trời cao muốn đối xử với cô như thế.

“Mày là ai?” Lâm Hoà Thuận tức giận chỉ vào Lôi Quang Hằng, lại bị một ánh nhìn lạnh lùng của anh dọa sợ đến toàn thân lạnh cả người.

“Cậu muốn dẫn con gái tôi đi đâu?” Lâm Ngâm Hương cũng sợ ngây người, đuổi theo ra ngoài phòng giữ chặt Lôi Quang Hằng.

Chỉ biết, người này toàn thân phát ra hơi thở tôn quý, vô cùng tuấn mỹ, đáng vẻ tức giận lại giống như ác ma, vẻ mặt nghiêm khắc liếc Lâm Ngâm Hương, ánh mắt sắc bén như thanh gươm, có thể khơi mào sự sợ hãi sâu vô cùng trong lòng người.

Lâm Ngâm Hương giật mình, sự lạnh lẽo từ lòng bàn chân truyền đến tận óc.

“cô ấy không phải là con gái của bà.” Để lại những lời lạnh như băng này, Lôi Quang Hằng ôm chặt người đang khóc rống trong ngực rời đi.

Khóc đến mê man, không khí trong phổi cũng cạn kiệt, toàn thân giống như một lá di, khóc lóc đến mức không còn sức lực, cô mới từ từ khôi phục bình thường, thấy rõ ràng chỗ ở.

một gian phòng màu trắng, phong cách trang trí phong tình của phía nam nước Pháp, cửa sổ hướng dương treo một cái dream catcher, những cái chuông rủ xuống phát ra tiếng đing đang.

Khay trà bằng đồ cổ chế tạo ở nước Pháp, phía trên có chạm trổ tinh xảo, mặt bàn bày một bộ đồ uống trà của Đan Mạch, một bình Hồng trà thơm nóng, một hộp bánh chocolate xếp đầy quả óc chó, từng thứ từng thứ đập mạnh vào tim cô khiến loạn nhịp.

Thu hồi tầm mắt, ngược lại cô nhìn đến giường lớn mềm mại.

Mền bông thêu hoa nhập từ Ai Cập, gối bằng lông, lúc cô mất ngủ không thể không ôm cái gối mập mập như con mèo...

Oh! cô đang nằm mơ sao? Nơi này là gian phòng của cô... nói đúng hơn, phải là phòng của cô và Lôi Quang Hằng.

Kết hôn hơn hai năm, dù cãi nhau gay gắt, hay chiến tranh lạnh, đến cuối cùng tất cả sẽ hóa giải trong căn phòng này, cái giường này chứng kiến lần đầu tiên của bọn họ, cùng với vô số lần hoan ái ngọt ngào.

Giây lát, tầm mắt của cô mơ hồ một mảnh, nước mắt khiến tất cả lơ mơ, cô nằm sấp trên gối có mùi hương của anh, tham lam hít lấy.

một cánh tay khỏe mạnh ôm lấy hông của cô, cô bất ngờ, ngẩng đầu liền nhìn thấy người đàn ông mình luôn nghĩ về.

anh cầm túi chườm nước đá, nhẹ nhàng đắp lên gương mặt sưng đỏ của cô, một tay giữ chặt hông cô, để cho cô tựa vào trước ngực anh.

“Lạnh quá.” cô thút thít kháng nghị, muốn bứt đầu né tránh, lại lập tức bị bàn tay của anh nắm trở về.

“Tôi biết.” anh cúi đầu, an ủi tựa như hôn lên mặt, lại trượt đến đôi môi màu hồng mơn mởn, nhẹ hôn lên.

cô theo bản năng muốn đáp lại anh, nhưng bỗng nhiên lại sững sờ... không đúng, bây giờ cô là Hạ Diễm Hinh, anh lại hôn cô!

“Lôi Quang Hằng, anh biết tôi là ai không?” cô bực mình chất vấn.

“Hạ Diễm Hinh.” anh bình tĩnh đáp lại, đáy mắt lại lướt qua một tia khó hiểu.

“Vậy anh còn dám hôn tôi!” cô nắm chặt quả đấm trắng mịn, tâm tình phức tạp đập lên ngực anh, ăn đấm chua với thân phận mới của mình.

“Đừng quên, ngày đó đang làm việc là cô cầu dẫn tôi trước.” Bàn tay anh dẫn ra lại nắm chặt, trong nháy mắt bàn tay mềm mại bé nhỏ rơi vào trong tay anh.

cô cắn môi, khóe mắt còn vương lại nước mắt trong suốt, trái tim còn vương vút ủy khuất, đồng thời cũng buồn rầu lo lắng.

Chẳng lẽ anh thật sự thích Hạ Diễm Hinh? Mặc dù Hạ Diễm Hinh chính là “cô” Kha Hựu Tâm, nhưng nói thế nào, xét từ ngoại hình, Hạ Diễm Hinh và Kha Hựu Tâm chênh lệch rất nhiều, sao anh có thể thích cô gái 18 tuổi ngây ngô yếu ớt này chứ?

Kích thích quá độ cho nên thay đổi khẩu vị? Hay là hưởng thụ lần đầu tiên xong, phát hiện thân thể trẻ tuổi xinh đẹp ngon miệng, nên anh quyết định đắm lao phải theo lao ăn luôn Hạ Diễm Hinh?

Sao anh có thể như vậy! Tức giận xen lẫn ghen tức xông lên, đôi mắt cô giận đến đỏ lên, thò tay đánh vào ngực của anh, giống như đang chất vấn lòng của anh.

“Lôi Quang Hằng, anh không thể thích tôi!” Trong đầu một mảnh hỗn loạn, giống như hồ đĩnh, cô bắt đầu hối tiếc lúc trước âm ỉ, nói thế nào nhỉ, là cô tự tay thúc đẩy anh “thay lòng”.

“Tại sao không thể?” anh kinh ngạc hỏi ngược lại, ánh mắt tràn đầy châm chọc.

“Bởi vì tôi là Hạ Diễm Hinh, không phải là Kha Hựu Tâm.” A, nhưng mà linh hồn của cô là Kha Hựu Tâm! Càng nói càng phức tạp, ngay cả chính cô cũng sắp bị hồ đồ!

“Vậy thì thế nào?” anh nhíu mày, vẻ mặt vẫn không cho là đúng.

“Thế nào gì chứ! Người anh yêu là Kha Hựu Tâm!” cô vừa giận vừa khóc.

“cô ấy đã chết, không tồn tại, sao tôi còn yêu cô ấy?” Con người màu hổ phách lạnh lẽo, khẩu khí cũng đầy bất mãn thờ ơ.

“cô cô... cô ấy không có chết, chẳng qua là...” cô hít hít chớp mũi, cứng họng nói không nên lời.

“Đúng, cô ấy không chết, chẳng qua là đã biến thành ma, nhưng mà tôi cũng không thể yêu một con ma.” Thái độ anh trước sau hoàn toàn thay đổi.

“Lần trước rõ ràng anh không có nói như vậy!” Tại sao lại lật mặt nhanh như vậy?! “Đêm đó ở ‘Dạ’, lúc anh ôm tôi không phải nói, coi như là ma cũng tốt, cả đời anh cũng chỉ thích tôi, không để cho tôi rời đi.”

6. Chương 5

Yên tĩnh.

Bên trong phòng trừ tiếng hít thở và tiếng tim đập của nhau thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Gương mặt kiêu ngạo chôn ở cổ mềm mại của cô, chất lỏng nóng bỏng trong suốt chảy qua da thịt của cô, cô nhắm mắt, khóc cùng anh.

“Lôi Quang Hằng, thật xin lỗi... thật xin lỗi... thật xin lỗi.” cô hối hận, cô không nên tự cho là mình quyết định đúng, thậm chí còn muốn lừa gạt anh cả đời, không cho anh biết mình đã sống lại trong thân thể của Hạ Diễm Hình.

“anh không biết em phải đau khổ như thế, anh tưởng rằng, tưởng rằng em không muốn anh biết em còn sống, tưởng rằng em... không muốn ở bên anh nữa, cho nên mới muốn gạt anh.” Trong căn phòng yên tĩnh, vang vọng tiếng người đàn ông khàn khàn đầy bi thương.

Khi anh ngược gương mặt tuần tú lên, cô rõ ràng nhìn thấy đôi mắt đầy tia máu và gương mặt đầm nước mắt.

Trời ạ! anh thật sự khóc! Tận mắt nhìn thấy, khiến cô rung động tự trách lòng quặn đau, thì ra là trong khoảng thời gian này người bị hành hạ muốn chết đi không chỉ riêng cô mà anh cũng thế.

cô rất hối hận, cô tự trách mình, cô không nên ích kỷ quyết định thay anh, cô cũng từ bỏ tất cả lo ngại, nói cho anh biết tất cả sự thật...

“Lôi Quang Hằng... Huhu... thật xin lỗi... thật thật xin lỗi.” cô khóc đến cả gương mặt xinh đẹp nhăn nhúm lại, hai tay run rẩy nâng khuôn mặt anh, nghiêng người về trước, xoa gương mặt ướt đầm của anh.

“Em thật sự là yêu tinh mà ông trời phái xuống trừng phạt anh!” Ngược lại anh ôm chặt cô, cái lưỡi nóng bỏng cuốn lấy như gió bão, không cần lời nói, dùng cơ thể để trao đổi chính là sự chứng minh rõ ràng nhất.

Chứng minh điều gì? Chứng minh anh nhớ cô nhiều đến thế nào, thương cô nhiều, yêu cô nhiều.

“Lôi Quang Hằng... Em không muốn mất anh lần nữa...” Lúc anh cuồng bạo hôn, cô đau lòng lắm lắm.

“Từ đầu tới cuối em không có mất anh, là anh đánh mất em, em khiến nỗi nhớ của anh rơi vào địa ngục, để cho anh chịu hết đau khổ. Hựu Tâm, em thật là ác độc, em lại muốn rời bỏ anh, để sống một cuộc sống mới, em thật ích kỷ.”

sự phẫn nộ của anh đến từ tình yêu sâu đậm, kết quả bị anh trừng phạt là chuyện đương nhiên.

Tay của anh ngang tàng, nóng nảy, dùng sức ôm chặt cô, cái lưỡi giống như ngọn lửa nóng, cắn nuốt công ghen lời.

“Chờ một chút... Chờ một chút...” cô chợt rút người ra, giữ gương mặt đang cúi kính của anh, ngăn cản anh tiếp tục.

“Buông ra.” Con ngươi màu hổ phách nheo lại, biểu hiện anh tức giận chưa tan.

“anh cũng không ngại em như vậy sao?” thật ra thì đây chính là câu hỏi lớn nhất sâu trong lòng cô.”Bây giờ em đã thay đổi toàn bộ hình dáng... Thay đổi thành thân thể khác, anh sẽ không cảm thấy rối loạn sao?”

“Trong mắt anh, em không phải là Hạ Diễm Hình, mà người trong thân thể này là em, Kha Hựu Tâm.”

Dứt lời, trước khi cô cảm động chưa kịp rơi nước mắt, anh đã lần nữa đoạt lại thế chủ động, hôn cô đến không cách nào thở, từng phần không khí trong lá phổi đều bị anh hút hết.

Tích trữ quá nhiều nhớ nhung, lại trải qua đau đớn tuyệt vọng, cổ vũ khát vọng của anh đối với cô. Lưỡi anh càn rỡ mãnh liệt, quấn lấy khiến cô vui sướng, cô không phải là người bị động chịu đựng, mà nhiệt tình đáp lại.

Đầu lưỡi của bọn họ cuốn lấy lẫn nhau trong khoang miệng, mút lấy đối phương, dâng tất cả mùi vị cho đối phương, không thể chia cắt được.

anh là người đàn ông đầu tiên mở ra dục vọng của cô, mặc dù đã thay đổi thân thể, anh vẫn không tổn chút sức nào kích thích cô.

cô bị anh kéo ngồi dậy, nắm lấy bàn tay cô giờ cao, đầu lưỡi phóng thẳng tể liếm môi của cô, khiến cho nhụy hoa nở rộ, tay của anh vỗ về cơ thể gầy gò của cô, sự đầy đặn trước đây đã không còn, nhưng chỉ cần là cô, anh không quan tâm những điều này.

Áo quần bị đẩy cao, thậm chí cô đã không thể chờ đợi mà áp sát, để cho anh dùng môi lưỡi đáp lại.

...

Buông thả tất cả nỗi nhớ triền miên.

cô không có sức nằm ở trên lồng ngực rộng lớn của anh, tay nhỏ bé nhẹ vẽ lên tim anh, hô hấp vẫn còn hỗn hển, con người xinh đẹp bởi vì dục vọng chưa thối lui mà quyến rũ.

Dựa vào bên trong khuỷu tay rắn chắc của anh, khoe miệng của cô cong lên cười như nụ hoa, mắt to chăm chú nhìn anh.

Trong đôi mắt anh đều là sự cưng chiều. “Tại sao nhìn anh như vậy?”

cô nằm ở trước ngực anh, nhẹ cắn cái cằm của anh.” Đích thân kiểm tra, mới xác định nửa năm này anh không có làm bậy với người khác, em đang suy nghĩ nên khen thưởng anh thế nào.”

“Phần thưởng tốt nhất chính là hầu hạ anh cả đêm...” Ám hiệu mập mờ của anh biến mất sau cái hôn đầy đưa, bàn tay chưa thỏa mãn dọc theo phía sau từ từ đi lên, lượn quanh tới phía trước, ngón cái lướt qua bầu ngực mềm mại.

“không nên làm loạn.” cô cười khanh khách, bắt lấy bàn tay hư hỏng còn muốn đốt lửa của anh.

“Mặc kệ, nửa năm này em phải đền bù lại cho anh.” Câu nói có vẻ tức giận nhưng gương mặt tuần mỹ khiến cho người ta muốn mất hồn.

cô thu lại nụ cười lúm đồng tiền, đầu ngón tay rơi vào trên mặt anh, dọc theo góc cạnh, phác họa lại dung mạo của anh. Có thể nhìn qua đôi mắt của Hạ Diễm Hình, ngắm nhìn anh thật lâu, rốt cuộc là may mắn, hay xui xẻo?

“Em nghĩ rằng, anh sẽ nhanh chóng quên em, sẽ tìm người khác bầu bạn.” Duy trì yên lặng đưa mắt nhìn hồi lâu, cô nhẹ nhàng nói.

“Dựa vào cái gì mà em nghĩ như vậy?” anh cau mày, đáy mắt xuất hiện tia không vui.

“Chẳng lẽ anh quên?” cô liếc anh.”Ngày nào chúng ta cũng cãi nhau, ngay cả chén đĩa trong sóng cũng có lúc khua, trừ lúc ân ái khăng khít, rời khỏi cái giường này, chúng ta không khác gì kẻ thù với nhau.”

7. Chương 6

“Mặc kệ!” cô gào lên xong, lập tức cúp máy, không cho anh có cơ hội tiếp tục cản trở cô.

“Diễm Hình?” Lôi Quang Hằng nhíu mày, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng tút tút tút. Tiểu ma nữ này! Nhất định là muốn chọc tức anh mà!

Tháo tai nghe xuống, Lôi Quang Hằng ôm trán xoa nhẹ, trên gương mặt vẫn còn nụ cười dịu dàng, bất giác nghĩ về lần đầu tiên hai người họ gặp nhau.

thật lòng mà nói cũng không có gì đặc biệt, cũng chỉ như bao tình huống khác, bữa tiệc thượng lưu, mấy thiên kim tiểu thư ăn mặc như búp bê thường xuyên lướt lờ qua lại, luôn cố ý thu hút sự chú ý và hứng thú của anh.

Chỉ riêng cô, bởi vì đi cùng ba đến tham dự một cách không tình nguyện, thoải mái trở thành nhà phê bình mỹ thực, ném hết món này đến món khác ở buổi tiệc, lại cho điểm vô cùng khắt khe, sau đó mặt mày nghiêm chỉnh chạy đến chủ tiệc là anh ‘cáo ngự trạng’.

“Lôi tổng tài, party của anh thật nhàm chán, đồ ăn thì dở tệ, ngay cả gương mặt mấy người phục vụ cũng như là xác chết, nhìn chả khác nào ác linh chui ra từ hầm mộ.” cô thành thật nói một cách rành mạch, “À đúng rồi, thuận tiện kiến nghị với anh, anh cần xem xét lại cách trang trí party để nó thêm sáng tạo một chút.”

Khi đó Kha Hựu Tâm là một cô gái nhà giàu mới nổi, từ trung lưu lên thượng lưu, rất nhiều người đánh giá thấp hào môn này, nên không mấy ai thường lui tới.

không thể không nói, ít nhiều gì anh cũng bị quan điểm kia làm ảnh hưởng. Dù sao những thành phần nhà giàu mới nổi đa số chỉ toàn là loại lắm tiền thiếu tài, vốn không hiểu thế nào là danh phẩm, lại càng không hiểu thế nào là cuộc sống thượng lưu cao nhã, loại người này cho rằng chỉ cần có nhiều tiền thì là dân thượng lưu.

Họ không biết rằng, trong giới thượng lưu chân chính, không chỉ so sánh về tiền của, mà còn về phẩm vị, tao nhã, thái độ, hình dáng, thủ đoạn...

Vậy mà cô gái nhà giàu mới nổi này lại vô cùng hùng hồn đến trước mặt anh, vừa uống rượu đỏ thượng hạng, vừa nhướn mắt nghiêng đầu nhìn anh bình phẩm mỹ thực. Phản ứng đầu tiên của anh tất nhiên là tức giận.

Nhưng khi nhìn thấy đôi môi vương vẩn chút rượu đỏ cong lên một hình cung theo nụ cười của cô, trong nháy mắt, tâm tư của anh như bị nụ cười đó chiếm đóng, đáy lòng dấy lên một nỗi niềm ngọt ngào.

Sau này anh mới nhận ra, vị ngọt đó chính là tình yêu.

Sau buổi party đêm đó, anh làm một bữa tiệc VIP đặc biệt, chỉ mời một mình cô. Cả ẩm thực lẫn bài trí đều dụng tâm bội phần.

Kết quả, cô lại mặc quần bò và áo thun trắng, gương mặt mộc mạc thanh lệ, mái tóc buông xõa khôngkiểu cọ, chân mang một đôi dép lê.

“Ôi?”

Lúc Kha Hựu Tâm hoang mang bước vào nhà anh, nhận ra phòng khách rộng rãi của căn nhà cao cấp vậy mà lại trống không, chỉ có mỗi mình cô đến dự. Người phục vụ có gương mặt như xác chết khiến cô ấn tượng sâu sắc lại nghiêng mình chào đón cô, hơn nữa còn ăn mặc như một hoàng tử hiện đại anhtuấn.

Lôi Quang Hằng nhướn mày, cười nhẹ, đôi mắt màu hổ phách chuyên tâm mê hoặc cô: “Đừng bất ngờ, đêm nay em là khách VIP duy nhất ở nơi này.”

Kha Hựu Tâm khẽ vuốt ngực, khuôn mặt lộ vẻ bối rối: “Hả?” Cúi đầu nhìn toàn thân nhếch nhác của mình, hai má càng đỏ hơn.

cô vốn cho rằng đây sẽ lại là một bữa tiệc không có gì thú vị, nhưng bởi vì nhận được lời mời quá nhiệt thành, không thể từ chối được, thế nên cô định chỉ đến cho có mặt sau đó thừa dịp đông người chuồn ra chợ đêm ăn khuya... Ôi, lần này bị chơi khăm rồi!

“Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?” cô bỗng nhiên tức giận trừng anh, trong cái đầu mê phim ảnh của cô hiện ra một đồng đoạn phim nhỏ liên quan đến những trò đùa dai.

Hừ, cho là cô không biết sao? Người như Lôi Quang Hằng từng lập kì tích trên thương trường, có thể vực một Lôi gia vốn đã suy tàn trở thành một tập đoàn vật dụng Long Đầu lớn, trẻ tuổi tài cao tuần tú như anh, sao có thể có hứng thú với cô? cô không ngu ngốc đâu!

“không nhìn ra sao? anh nghĩ là mình đã làm rất rõ ràng rồi đấy chứ.” anh giữ chặt tay cô, ngăn cản cô xoay đầu, sau đó cúi thấp người dán sát vào tai cô thì thầm đầy hàm ý: “anh muốn theo đuổi em, Kha Hựu Tâm.”

Khi hơi thở nam tính nóng bỏng phả vào tai cô, đầu gối cô gần như run lên, một đợt sóng tê dại truyền khắp toàn thân, ngay cả hơi thở cũng trở nên hỗn loạn.

“anh đừng hù tôi, anh không biết tôi là ai sao? Tôi là con gái của Kha Mân Hùng, dựa vào đầu tư nhà đất trở thành người giàu mới nổi đó!” Ui, môi của anh ta đã áp sát vào vành tai rồi, đáng ghét đáng ghét!!

“Ba em rất có tầm nhìn, đầu tư nhà đất rất tinh tường. Vậy còn em?” Mi mắt của anh thật khiến cho con gái phải ganh tị, mắt anh rũ xuống, hơi thở ấm áp không biết cố tình hay vô ý cứ thoang thoảng bên vành tai ửng đỏ của cô.

“Tôi sao chứ?” không thể chịu đựng được sự xâm lược đầy khiêu khích của anh, cô nhú mào xoay mặt lại, mặt đối mặt với anh.

“Ánh mắt đầu tư vào đàn ông của em liệu có tinh tường giống như ba em không?” anh kiềm chế cổ tay trắng mịn của cô, vết chai trong lòng bàn tay anh nhẹ vẽ vòng tròn trên da thịt cô, bầu không khí đầy khiêu khích và ái muội.

“anh đang tự đề cử sao?” cô học anh nhú mào.

“anh không ngại nếu em đầu tư anh.” anh lần càng gần, đôi mi mỏng kia còn thiếu một chút nữa thôi là dán vào người cô luôn rồi, hơi thở và anh mất hai người mập mờ dây dưa.

“Đáng tiếc, anh không phải gu của tôi!” Cố nén nhịp tim cuồng loạn, cô dùng sức rút tay mình ra, xoay người bỏ chạy.

“Kha Hựu Tâm, không có cô gái nào muốn sử dụng cái đầu khi đối mặt với anh đâu.”

“Tôi không ngại trở thành người đầu tiên.” Chạy mau, lúc này không trốn thì đến lúc nào? Đáng tiếc, cô còn chưa kịp đựng đến cửa thì đã lập tức bị bắt về.

“Lôi Quang Hằng, tôi không muốn làm khách VIP của anh đâu.” Bị kéo trở lại buổi party chỉ có hai người, cô vẫn liều mạng chống cự, eo mềm nhỏ bị cánh tay cường tráng của anh kiềm chế, không có đường thoát.

“Vậy à, không phải theo ý em là được đâu.” anh kéo cô khiêu vũ, vây lấy cô trong lồng ngực mình.

“không muốn bị tôi đâm chết thì anh mau buông tay!!” Đột nhiên đôi dép lê dưới chân rớt ra ngoài, công gắng đầu trừng mắt nhìn anh, cũng vừa thấy anh đang nở một nụ cười mê người, khiến toàn thân cô nóng lên.

cô đã nghe rất nhiều lời đồn về người đàn ông này, trẻ tuổi đẹp trai lại xuất thân phi phàm, hẳn bên cạnh có rất nhiều phụ nữ, tin tức về chuyện tình trường của anh đã nhiều đến mức có thể biên soạn thành sách, cô không muốn trở thành một trong số đó đâu.

Nhưng mà... nhưng mà... đêm đó cô bị ép trở thành khách VIP duy nhất trong buổi party của anh, cũng bị anh trộm luôn nụ hôn đầu. không quá ba tháng, anh biến thành chồng cô, người đàn ông đầu tiên của cô. Còn cô trở thành người quan trọng nhất trong cuộc sống của anh.

“Lôi Quang Hằng, thì ra chức tổng giám đốc này dễ làm vậy nha, đi làm mà chỉ cần ngồi ngẩn người ra là được.”

Khi chất giọng lạnh lạnh lọt vào tai anh, Lôi Quang Hằng bỗng nhiên hoàn hồn, anh giương mắt nhìn lên, cửa phòng làm việc đã bị đẩy ra, một cô gái trẻ miệng cười tủm tỉm nhanh chân bước vào trong, gương mặt hoàn toàn khác với hình ảnh trong ký ức của anh, khiến tim anh nhói lên một cái.

Hựu Tâm của anh đã không thể trở lại như trước nữa... đôi mắt màu hổ phách của anh tối dần, nhưng cho dù thế nào, chỉ cần cô vẫn còn tiếp tục ở bên cạnh anh, bất kể dung mạo thế nào, hình thể ra sao, anh đều trân trọng cô.

không phát hiện ra đáy mắt anh đang miên man, Hạ Diễm Hình cười hi hi nhảy vào lòng anh. Bây giờ thân hình này nhỏ nhắn hơn trước kia rất nhiều, mỗi lần dựa vào lòng anh đều có cảm giác như con mèo nhỏ đang nằm trong lòng con báo lớn.

“Sao em vào đây được?” Tay anh quàng lên bờ vai cô, những than thở vô thanh tan dần trong đáy mắt.

“Đơn giản thôi, em đứng trước cổng gọi cho Lý Nguyên Tu, yêu cầu anh ta dẫn em vào.”

“Mặc kệ!” cô gào lên xong, lập tức cúp máy, không cho anh có cơ hội tiếp tục cản trở cô.

“Diễm Hình?” Lôi Quang Hằng nhíu mày, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng tút tút tút. Tiểu ma nữ này! Nhất định là muốn chọc tức anh mà!

Tháo tai nghe xuống, Lôi Quang Hằng ôm trán xoa nhẹ, trên gương mặt vẫn còn nụ cười dịu dàng, bất giác nghĩ về lần đầu tiên hai người họ gặp nhau.

thật lòng mà nói cũng không có gì đặc biệt, cũng chỉ như bao tình huống khác, bữa tiệc thượng lưu, mấy thiên kim tiểu thư ăn mặc như búp bê thường xuyên lơ lửng qua lại, luôn cố ý thu hút sự chú ý và hứng thú của anh.

Chỉ riêng cô, bởi vì đi cùng ba đến tham dự một cách không tình nguyện, thoải mái trở thành nhà phê bình mỹ thực, ném hết món này đến món khác ở buổi tiệc, lại cho điểm vô cùng khắc khe, sau đó mặt mày nghiêm chỉnh chạy đến chủ tiệc là anh ‘cáo ngự trạng’.

“Lôi tổng tài, panh rẩy của anh thật nhàm chán, đồ ăn thì dở tệ, ngay cả mấy người phục vụ mặt mày cũng như là xác chết, nhìn chả khác nào ác linh chui ra từ hầm mộ.” cô thành thật nói một cách rành mạch, “À đúng rồi, thuận tiện kiến nghị với anh, anh cần xem xét lại cách trang trí panh rẩy để nó thêm sáng tạo một chút.”

Khi đó Kha Hựu Tâm là một cô gái nhà giàu mới nổi, từ trung lưu lên thượng lưu, rất nhiều người đánh giá thấp hào môn này, nên không mấy ai thường lui tới.

không thể không nói, ít nhiều gì anh cũng bị quan điểm kia làm ảnh hưởng. Dù sao những thành phần nhà giàu mới nổi đa số chỉ toàn là loại lăm tiền thiếu tài, vốn không hiểu thế nào là danh phẩm, lại càng không hiểu thế nào là cuộc sống thượng lưu cao nhã, loại người này cho rằng chỉ cần có nhiều tiền thì là dân thượng lưu.

Họ không biết rằng, trong giới thượng lưu chân chính, không chỉ so sánh về tiền của, mà còn về phẩm vị, tao nhã, thái độ, hình dáng, thủ đoạn...

Vậy mà cô gái nhà giàu mới nổi này lại vô cùng hùng hồn đến trước mặt anh, vừa uống rượu đỏ thượng hai, vừa nhướn mắt nghiêng đầu nhìn anh bình phẩm mỹ thực. Phản ứng đầu tiên của anh tất nhiên là tức giận.

Nhưng khi nhìn thấy đôi môi vương vẩn chút rượu đỏ cong lên một hình cung theo nụ cười của cô, trong nháy mắt, tâm tư của anh như bị nụ cười đó chiếm đóng, đáy lòng dấy lên một nỗi niềm ngọt ngào.

Sau này anh mới nhận ra, vị ngọt đó chính là tình yêu.

Sau buổi panh rẩy đêm đó, anh làm một bữa tiệc VIP đặc biệt, chỉ mời một mình cô. Cả ẩm thực lẫn bài trí đều dụng tâm bội phần.

Kết quả, cô lại mặc quần bò và áo thun trắng, gương mặt mộc mạc thanh lệ, mái tóc buông xõa không kiểu cọ, chân mang một đôi dép lê.

“Ôi?”

Lúc kha hựu tâm hoang mang bước vào nhà anh, nhận ra phòng khách rộng rãi của căn nhà cao cấp vậy mà lại trống không, chỉ có mỗi mình cô đến dự. người phục vụ có gương mặt như xác chết khiến cô ấn tượng sâu sắc lại nghiêng mình chào đón cô, hơn nữa còn ăn mặc như một hoàng tử hiện đại anh tuấn.

Lôi Quang Hằng nhướn mày, cười nhẹ, màu hồng phách đôi mắt chuyên tâm mê hoặc cô: “Đừng bất ngờ, đêm nay em là khách VIP duy nhất ở nơi này.”

Kha Hựu Tâm khẽ vuốt ngực, khuôn mặt lộ vẻ bối rối: “Hả?” Cúi đầu nhìn toàn thân nhếch nhác của mình, hai má càng đỏ hơn.

cô vốn cho rằng đây sẽ lại là một bữa tiệc không có gì thú vị, nhưng bởi vì nhận được lời mời quá nhiệt thành, không thể từ chối được, thế nên cô định chỉ đến cho có mặt sau đó thừa dịp đông người chuồn ra chợ đêm ăn khuya... Ôi, lần này bị chơi khăm rồi!

“Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?” cô bỗng nhiên tức giận trừng anh, trong cái đầu mê phim ảnh của cô hiện ra một đồng đoạn phim nhỏ liên quan đến những trò đùa dai.

Hừ, cho là cô không biết sao? Người như Lôi Quang Hằng từng lập kì tích trên thương trường, có thể vực một Lôi gia vốn đó suy tàn trở thành một tập đoàn vật dụng Long Đầu lớn, trẻ tuổi tài cao tuần tú như anh, sao có thể có hứng thú với cô? cô không ngu ngốc đâu!

“không nhìn ra sao? anh nghĩ là mình đã làm rất rõ ràng rồi đấy chứ.” anh giữ chặt tay cô, ngăn cản cô xoay đầu, sau đó cúi thấp người dán sát vào tai cô thì thầm đầy hàm ý: “anh muốn theo đuổi em, Kha Hựu Tâm.”

Khi hơi thở nam tính nóng bỏng phả vào tai cô, đầu gối cô gần như run lên, một đợt sóng tê dại truyền khắp toàn thân, ngay cả hơi thở cũng trở nên hỗn loạn.

“anh đừng hù tôi, anh không biết tôi là ai sao? Tôi là con gái của Kha Mân Hùng, dựa vào đầu tư nhà đất trở thành người giàu mới nổi đó!” Ui, môi của anh ta đã áp sát vào vành tai rồi, đáng ghét đáng ghét!!

“Ba em rất có tầm nhìn, đầu tư nhà đất rất tinh tường. Vậy còn em?” Mi mắt của anh thật khiến cho con gái phải ganh tị, mắt anh rũ xuống, hơi thở ấm áp không biết cố tình hay vô ý cứ thoang thoảng bên vành tai ửng đỏ của cô.

“Tôi sao chứ?” không thể chịu đựng được sự xâm lược đầy khiêu khích của anh, cô nhú mày xoay mặt lại, mặt đối mặt với anh.

“Ánh mắt đầu tư vào đàn ông của em liệu có tinh tường giống như ba em không?” anh kiểm chế cổ tay trắng mịn của cô, vết chai trong lòng bàn tay anh nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên da thịt cô, bầu không khí đầy khiêu khích và ái muội.

“anh đang tự đề cử sao?” cô học anh nhú mày.

“anh không ngại nếu em đầu tư anh.” anh lấn càng gần, đôi mi mỏng kia còn thiếu một chút nữa thôi là dán vào người cô luôn rồi, hơi thở và anh mất hai người mập mờ dây dưa.

“Đáng tiếc, anh không phải gu của tôi!” Cố nén nhịp tim cuồng loạn, cô dùng sức rút tay mình ra, xoay người bỏ chạy.

“Kha Hựu Tâm, không có cô gái nào muốn sử dụng cái đầu khi đối mặt với anh đâu.”

“Tôi không ngại trở thành người đầu tiên.” Chạy mau, lúc này không trốn thì đến lúc nào? Đáng tiếc, cô còn chưa kịp đụng đến cửa thì đã lập tức bị bắt về.

“Lôi Quang Hằng, tôi không muốn làm VIP của anh đâu.” Bị kéo trở lại buổi panh rết chỉ có hai người, cô vẫn liều mạng chống cự, eo mềm nhỏ bị cánh tay cường tráng của anh kiểm chế, không có đường thoát.

“Vậy à, không phải theo ý em là được đâu.” anh kéo cô khiêu vũ, vây lấy cô trong lòng ngực mình.

“không muốn bị tôi đâm chết thì anh mau buông tay!!” Đột nhiên đôi dép lê dưới chân rớt ra ngoài, cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, cũng vừa thấy anh đang nở một nụ cười mê người, khiến toàn thân cô nóng lên.

cô đã nghe rất nhiều lời đồn về người đàn ông này, trẻ tuổi đẹp trai lại xuất thân phi phàm, hẳn bên cạnh có rất nhiều phụ nữ, tin tức về chuyện tình trường của anh dần dần đến mức có thể biên soạn thành sách, cô không muốn trở thành một trong số đó đâu.

Nhưng mà... nhưng mà... đêm đó cô bị ép trở thành VIP duy nhất trong buổi panh rết của anh, cũng bị anh trộm luôn nụ hôn đầu. không quá ba tháng, anh biến thành chồng cô, người đàn ông đầu tiên của cô.

Còn cô trở thành người quan trọng nhất trong cuộc sống của anh.

8. Chương 7

một đôi tay mềm mại trắng mịn như ngọc, cầm lấy vật phái nam bồng bồng đỏ rực to lớn, ngón tay nhô trắng nõn mảnh khảnh dọc theo đó mà nhẹ nhàng phác họa, rõ ràng cảm giác được nhịp đập thân thể rung lên.

Bắp thịt bên dưới âu phục từng chút căng thẳng, toàn bộ suy nghĩ đều tập trung ở nơi kiêu hãnh kia, đang ẩn giấu trong bàn tay của tiểu ma nữ dưới đáy bàn.

Trán của anh dường như bắt đầu đổ một tầng mồ hôi hột, hai bàn tay đặt lên bàn nắm chặt thành quyền, lửa nóng xôn xao truyền từ bụng dưới càng mãnh liệt, một hồi run rẩy từng bước từng bước từ xương sống lan truyền đến óc.

cô đang tức giận, khoe miệng cong lên thành một nụ cười mỉm ngọt ngào, lòng bàn tay còn cố ý chơi đùa, một tay vô ý khẽ xoa quy đầu. Đó là sự khiêu khích, vừa là sự hành hạ ngọt ngào lại vừa là hành động trả thù, mà anh thì sắp bị ép đến phát điên!

Kha Tử Linh trước mặt đang nói gì đó, thoát nhìn có vẻ anh đang im lặng bình tĩnh nghe, thật ra thì đầu óc đã sớm bị tiểu ma nữ kiểm chế.

anh có thể cảm giác được vật phái nam ở trong tay cô căng ra, đầu đã có chút ướt át, cô đổi thành hai tay giữ lấy, hoạt động từ trên xuống dưới, đầu ngón tay nhẹ nhéo lên còn thịt.

Thừa dịp Kha Tử Linh cúi đầu, anh nhử mày cúi xuống trừng mắt, cô lại khiêu khích anh bằng nụ cười ngọt ngào, sau đó tinh nghịch thè lưỡi, giống như ném món ngon, khẽ liếm lấy nơi sưng to trong lòng bàn tay.

Cổ họng anh khẽ động, một tiếng rên trầm thấp bị anh nặng nề nuốt xuống, sự sung sướng mãnh liệt từ nơi đó bắt đầu khuếch tán, anh thậm chí không nhận được mà đưa thân dưới dựa vào trước, để cho cô có thể tận tình tiếp tục làm chuyện xấu.

cô nhận ra được anh nôn nóng, cười tủm tỉm nhìn anh một cái, giống như là im lặng tuyên bố chiến thắng.

Hơi thở của anh nồng đậm, hô hấp dồn dập, nếu không phải ngại Kha Tử Linh ở đây, thì không thể không “Trừng phạt” cô một phen, chỉ có thể phóng túng và dễ dàng tha thứ để cô tiếp tục loại hành hạ ngọt ngào này.

thật đúng là giỏi chịu đựng... Hạ Diễm Hình nhìn anh dời tầm mắt đi chỗ khác, hừ nhẹ một tiếng, ý nghĩ muốn nhìn anh hoàn toàn mất không chế càng ngày càng mãnh liệt. Thế là cô cúi khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái, đôi môi đỏ thắm khẽ nhếch, từ từ ngậm còn thịt vào.

Cảm giác được vật phái nam bị một cổ sườn ướt ảm áp bao vây, cả người Lôi Quang Hằng cứng ngắc, khoái cảm mãnh liệt xuyên qua anh, gân xanh trên trán kịch liệt hằn lên. cô ngậm một hớp, nhưng bây giờ anh quá lớn, chỉ có thể ngậm ở đầu, còn lại không thể làm gì khác hơn là dùng bàn tay vuốt ve.

không nhìn anh đầu hàng không bỏ qua, cô há miệng nhắm nháp, đầu lưỡi khẽ liếm, thậm chí dùng hàm răng nhẹ cắn đỉnh đầu, tay nhỏ bé cũng không rảnh rỗi, xoa xoa nắn nắn tới lui, thỉnh thoảng lấy đầu ngón tay kích thích. Nhiều lần khoái cảm nơi đó muốn phun ra nổ tung, dường như anh phải dùng hai tay chống lên mặt bàn, ngăn cản mình phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

“... anh rě? anh có đang nghe không?” Kha Tử Linh không hiểu vì sao anh đột nhiên im lặng, không nhận được ngẩng đầu nhìn lại.

“đi ra ngoài.” Nhấn nạt đã đến giới hạn cuối cùng, Lôi Quang Hằng nóng nảy ra lệnh.

“anh rě?” Kha Tử Linh bị bộ dáng u ám của anh dọa sợ đến mức trong lòng co rúm lại, cũng không biết anh vì bị hành hạ dục vọng khổ sở mà muốn bùng nổ.

“Lập tức đi ra ngoài!” Lôi Quang Hằng gầm nhẹ.

Kha Tử Linh bị dọa sợ, sau khi chị cô chết, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy bộ dạng nổi nóng của anh... Dù thế nào, việc cô ta khích bác hiển nhiên đã có hiệu quả, tin tưởng không lâu nữa, anh nhất định sẽ hoàn toàn quên chị cô! Ôm ý định đắc ý, Kha Tử Linh hoảng sợ đi ra khỏi phòng làm việc.

Cánh cửa rần chắc vừa đóng lại trong nháy mắt, Hạ Diễm Hình cố ý mút anh, đầu lưỡi nhấm nháp, giống như muốn nuốt hết lửa nóng của anh.

“Hựu Tâm!” anh phát ra tiếng gầm nhẹ khàn khàn, thậm chí quên ước định giữa hai người, không cho phép lại gọi tên lúc trước của cô. cô không để ý tới anh tức giận, tiếp tục mút, lòng bàn tay ra sức nắm chặt, cảm giác được anh ở trong miệng cô trưởng to, mùi hương đặc trưng của đàn ông tràn đầy lỗ mũi.

Hai cánh tay anh nắm chặt tay vịn, lồng ngực dưới âu phục kịch liệt rung động, động mạch ở gáy cũng co rút, khuôn mặt tuấn mỹ thấm ướt một tầng mồ hôi mỏng, con ngươi màu hổ phách khê chớp, lông mày nhíu chặt thành một hàng.

Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô như tơ, ngậm chặt vật cứng rắn của anh, đầu lưỡi đặt ngay trước nụ hoa đỉnh đầu mà đảo quanh, một cổ run rẩy mãnh liệt chợt ập đến, cảm giác tê dại lan tỏa khắp xương tủy.

Trong nháy mắt, anh nôn nóng cắn chặt răng, mồ hôi lướt qua gương mặt, bụng dưới căng thẳng đến hồng mắt, anh dung túng mình cuồng dã buông thả... Chất lỏng nóng bỏng tràn đầy khoang miệng, cô vội vàng mở cái miệng nhỏ nhắn, dường như thiếu không khí mà bắt đầu ho.

“Ừm... Quang Hằng... Em yêu anh...” cô rộng mở mình, ôm chặt anh, chân dài trắng nõn vô lực trên bàn anh, ngón chân cuộn lại ma sát quần tây qua lại, không cho chỉ có mình cô người vào dự vọng vô biên, cả anh cũng vậy, cho dù là vực sâu dự vọng, cũng muốn cùng nhau rơi xuống.

“Tiểu ma nữ... Còn muốn ép anh đến phát điên như vậy sao?” anh cúi người, khê cắn đầu vú cứng rắn chịu đựng, bàn tay tùy ý cầm lấy, dễ dàng lại khơi mào khát vọng dự vọng với cô.

“A... nhẹ một chút...”

“Từ trước đến nay em đều thích anh mạnh một chút.” một trận hô hấp nặng nề, anh hoàn toàn ngửa ra, bị ái dịch trong hoa huyết làm ướt đầm côn thịt, bị hoa huyết của cô bó chặt, bắt đầu kịch liệt co rút lại, chất lỏng nồng nàn chảy ra, ướt đầm lẫn nhau.

Lại một lần nữa, ánh sáng rực rỡ tán lạc trước mắt, ánh mắt cô mê man, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, hơi thở dồn dập, lưỡi bị anh tham lam dây dưa, mút đến vô lực, để mặc cho anh ngậm vào liếm. Đợi đến lúc cảm giác say đắm dần lui, anh mới từ từ tấn công sâu hơn, lần lượt đánh bắt ngờ đi vào nơi sâu nhất, hai chân của cô bị tách ra thành tư thế dâm dăng nhưng lại mê hoặc lòng người, hoàn toàn dâng hiến bản thân.

“A... Quang Hằng... không cần... thật thích...”

“Lửa là do em đốt, có phải em muốn thấy anh phát điên?” Bàn tay vén sợi tóc bị mồ hôi làm ướt đầm, anh tỉnh tể liếm mồ hôi trên mặt cô, sức lực của thất lưng gầy mãnh liệt chạy nước rút tiến lên, thân thể trắng nõn mềm mại bị đâm không ngừng dao động, hai vú mềm mại như sóng sôi trào.

cô vĩnh viễn bị khoái cảm bắt tận hành hạ, thân thể đã sớm đạt tới cao trào dây dưa run rẩy không ngừng, hai tay nắm chặt vịn kiện bên cạnh, thân thể mềm mại co lại nghênh hợp cùng anh.

anh lại giống như không biết mệt mỏi vậy, nhấn nài khát vọng buông thả, nhiều lần ép cô lên cực lạc Thiên đường, cho đến khi mắt to ẩm ướt, nhìn anh khóc sục sùi tuyên bố đầu hàng, cuối cùng anh mới phun ra ái dịch nóng bỏng vào trong vườn hoa mãn côi của cô...

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Hạ Diễm Hình mới phát hiện mình đang điên cuồng cao trào thì rơi vào giấc ngủ mê mị, khi tỉnh lại, cả người cô đang nằm trên ghế sa lon ở một bên trong phòng làm việc.

Bàn làm việc xóc xếch như cũ, vịn kiện bị cô vò nát cũng rơi lung tung, trong không khí còn tràn ngập hơi thở tình dục nồng đậm.

Lôi Quang Hằng ngồi dựa vào bên cạnh cô, hé ra tuần nhan thoả mãn lười biếng mà lại hấp dẫn, trên đùi đặt quần áo của cô, trên người cô đang đắp áo khoác âu phục của anh, bởi vì mới vừa rồi trải qua kích tình, đã đầy vết nhằn trên mặt.

Áo khoác âu phục trên người cô hơi tuột, lộ ra vai trần trắng nõn, cùng với phía dưới không giấu được một đôi chân dài nhỏ khiến đáng vẻ cô mới vừa tỉnh ngủ tăng thêm mị hoặc, hấp dẫn nhưng cũng đầy trong sáng.

Tầm mắt anh thu lại, cảm giác bụng dưới đã phát tiết lại bắt đầu xôn xao, đầu ngón tay thon dài tỉ mỉ lướt qua bắp chân trắng nõn như sứ, vuốt ve da thịt mịn màng đỏ ửng.

“thật hồng bét, sau này lúc anh làm việc, có nghĩ đến em không?” Đôi mắt to tinh ranh của cô nháy mắt nháy mắt vô tội, cố ý đưa ra bắp chân trắng dưới áo khoác, nhẹ nhàng giẫm lên bắp đùi anh, cánh hoa giữa hai chân một chốc bị vạt áo che ẩn, một chốc lại hơi lộ ánh sáng long lanh.

anh dùng ánh mắt nóng bỏng càn rỡ vuốt ve, bắp chân trắng nõn cố ý dụ dỗ, rồi đến hành động lẳng lơ của cô cứ lúc ẩn lúc hiện ra cánh hoa xinh đẹp.

“Lúc nào cũng phá hỏng nguyên tắc của anh, chính là biểu hiện em yêu anh?”

“Đó là đương nhiên.” Nụ cười cô chói lóa, khe cắn đầu ngón tay mập mạp, có phần e thẹn của thiếu nữ, đôi mắt quyến rũ, chỉ cần một chút, đủ để cho tâm hồn người ta trầm luân vào, hoàn toàn say đắm. Bàn tay chợt nắm chặt mắt cá chân khéo léo của cô, vẻ mặt thâm trầm của anh ngưng lại trên gương mặt nở nụ cười của cô, đầy mắt tràn đầy dự cảm chiếm hữu.

“Tiểu ma nữ không biết mệt mỏi này...” anh khàn khàn thấp giọng, chuyên chú khóa ánh mắt có thể làm cho tất cả phụ nữ trên đời đều cam tâm thần phục.”Vĩnh viễn không cho phép em cười như vậy với người đàn ông khác.”

Nhắc tới đề tài này, nụ cười của cô chợt thu lại, nhất thời nổi giận, ngồi dậy lấy quần áo đặt trên đùi anh.

Khi ánh mắt lửa nóng của anh nhìn chăm chú, cô không chút nào thiếu tự nhiên mặc áo ngực vào, cố ý đưa lưng về phía anh mà đứng, khom người mặc quần lót, lúc đang định mặc, lồng ngực cứng rắn dán vào phía sau cô, cánh tay cường tráng vòng ở cái eo trần gầy của cô, anh cứng rắn giữ chặt cái mông cọt quẹt của cô.

“Buông ra!” cô tức giận quay đầu trừng anh, cũng rất xấu hổ phát hiện thân thể lại hưởng thụ sự quần quít của anh.

Oh đáng ghét! Sợi tóc anh tán loạn, tròng mắt tràn đầy dự cảm, bộ dáng thật là anh tuấn đến mức không thể tưởng tượng nổi! Khiến cho cô nhớ tới lần đầu hai người hẹn hò, trái tim không kiềm chế được dâng lên một hồi ngọt ngào chảy ra.

“Tức giận?” anh nhướn mày kiểm.

“nói nhảm!” cô tức giận gào lên.”anh lại tin những lời nói hoang đường kia của Tử Linh! Ở trong lòng anh, rốt cuộc xem em là dạng phụ nữ gì?”

“anh cũng không muốn tin, nhưng cô ta là em gái của em, tình cảm của em và cô ta lại khá thân thiết.”

“Vậy thì thế nào?! anh lại không tin em!” cô tức giận xoay người, chỉ muốn thoát khỏi cái ôm của anh, nhưng cái mông càng đốt nóng càng khiến anh cứng rắn chịu đựng. Đề xuống xúc động muốn hung hăng hôn cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của cô, anh điều chỉnh hơi thở gấp gáp, chỉ có thể từ từ nhẹ nhàng chậm chạp làm tiêu tan dự cảm đang sưng đau.

“Nếu không thì em nói cho anh biết, tại sao Kha Tử Linh muốn nói dối?” anh cúi mặt, tựa vào đầu vai mềm của cô, bàn tay cuồng vọng cũng không muốn kiềm chế, ngược lại thừa dịp lực chú ý của cô tập trung toàn bộ vào tức giận, phóng túng ôm trọn bầu ngực trắng mịn, ra sức vuốt ve nụ hoa trong áo lót.

“anh mù sao?!” cô giận đến muốn giẫm chân, muốn bóp cổ anh, nhưng rất hiển nhiên anh hoàn toàn không quan tâm, bởi vì rốt cuộc tay anh lại vọng tưởng đốt lên ngọn lửa dự cảm, hết sức đáng ghét đùa bỡn bầu ngực nhạy cảm của cô.

Người đàn ông này thật cao siêu! Kể từ lúc cô sống lại trở lại bên cạnh anh, rõ ràng nhu cầu tình dục của anh tăng lên, có lúc ngay cả cô đang ngủ cũng sẽ bị lửa nóng của anh tấn công làm tỉnh.

Thường thường sau khi kích tình hoan ái đã qua, anh vẫn như cũ khảm một phần của mình trong cơ thể cô, phẳng phất chỉ có thể tiếp xúc bằng cách xuyên thấu qua thân thể, mới có thể hoàn toàn xác nhận sự tồn tại chân thật của cô.

“Tử Linh thích anh!” Cắn môi, đè xuống một tiếng ‘ưm’, vai của cô đã bị anh cắn, cánh tay tuột xuống, tay anh ra sức vuốt ve làm cho từ từ mảnh liệt, thậm chí có chút thô lỗ, một chút đau đớn nhưng mang đến rất nhiều khoái cảm.

9. Chương 8

Sắp đến buổi trưa, ánh mặt trời ấm nóng, trên ngọn cây ngoài cửa sổ có mấy con chim sẻ đang thư thái đậu lại, riu rít hót, trên giường một thân hình xinh đẹp đang đuổi người, giống như mèo con đang cuộn tròn trong chăn.

Trải qua một cuộc “thỏa thuận” tiêu tốn thể lực mấy đêm, thì mấy ngày nay Hạ Diễm Hình xem như an phận, không có tự mình đi ra ngoài, cũng không ồn ào đòi Lôi Quang Hằng chuẩn bị xe giúp cô, chẳng qua là thỉnh thoảng len lén chạy tới công ty tìm anh “cãi nhau”.

Có lẽ là trải qua một lần sinh ly tử biệt, tính tình nóng nảy của hai người cũng thu lại, mỗi khi xảy ra mâu thuẫn, luôn có một người sẽ đứng lùi lại một bước, sau đó người còn lại sẽ lui một bước dài.

cô biết, Lôi Quang Hằng yêu cô, yêu đến không cách nào chịu được việc mất đi cô, anh bất an và sợ hãi, chỉ có thể dùng cách kích liệt hoan ái truyền đạt cho cô.

Có lúc nhìn người đàn ông kiêu ngạo này, cô lại nghĩ, trời cao cho cô sống lại, có lẽ cũng không phải bởi vì cô đáng thương, cũng không phải là để hành hạ cô, mà là bởi vì trời cao chứng kiến anh bị thương, nên rū lòng thương xót anh, cũng ban cho cô sinh mạng hoàn toàn mới, để cho cô trở lại bên cạnh anh, làm bạn anh, quý trọng anh.

Mặc một cái áo khoác dệt kim rộng thùng thình để lộ một đôi chân trắng nõn như tơ, cô lấy tay tùy tiện chải lại tóc, đi tới phòng bếp rót một ly cà phê Latte nóng hổi.

Dựa vào bên cửa sổ sơn trắng, cô lười biếng nhàn nhã uống cà phê, vừa muốn đẩy ra cửa sổ để hít thở không khí ấm áp buổi chiều, thỉnh linh điện thoại trong nhà vang lên.

“Nơi này là nhà của Lôi khốn kiếp, tên khốn kiếp không có ở đây, mời để lại tin nhắn.” Đoán được người gọi đến, cô cố ý không khách khí nói.

“Đừng quên, em là bà xã của Lôi khốn kiếp này.” Trong đầu dây điện thoại truyền đến tiếng Lôi Quang Hằng đặc biệt trầm thấp, tiếng cười dễ dàng gây mâu thuẫn lòng của người con gái.

Trời cao thật là thiên vị, đem tất cả thứ hoàn mỹ trên đời cho người đàn ông này hết. Trái tim Hạ Diễm Hình khẽ lay động, không nhận được nhẹ giọng thở dài.

“Nếu như anh gọi điện thoại về nhà kiểm tra em, vậy em cúp điện thoại đây.” cô tức giận trả lời. Cho xin đi, cô chẳng qua là tạm thời đồng ý anh không đi ra ngoài, nhưng không có nghĩa là cô hoàn toàn thỏa hiệp, tính toán bị anh nuôi nhốt cả đời.

“Yên tâm, đây không phải là kiểm tra em, mà là bởi vì anh nhớ em.”

Đột nhiên nói lời ngon tiếng ngọt, khiến gương mặt cô bỗng nhiên nóng lên, lòng bàn tay không nhận được dán lên ngực, cảm nhận được bên trong đang kích động nhảy căng lên.

“thật là nhỏ mọn...” cô thẹn thùng làu bàu. Người nào không biết, người đàn ông độc miệng kia lại đột nhiên ngọt như thế, chẳng qua là muốn trấn an cô, lo lắng cô lại không nghe khuyên bảo tự mình chạy loạn.

“không bằng như vậy, tháng sau chúng ta kết hôn, để cho Hạ Diễm Hình danh chánh ngôn thuận trở thành Lôi phu nhân.”

“anh điên rồi! Kha Hựu Tâm mới chết hơn nửa năm, anh lập tức liền cưới vợ trẻ 18 tuổi, anh còn muốn hình tượng và danh tiếng nữa không?” cô lập tức nhảy ra phản đối.

Hơn nữa cứ như vậy, “Kha Hựu Tâm” thật sự rất mất mặt! Ngay cả linh hồn của cô vẫn còn, nhưng ở trong mắt người đời thì cô đã qua đời, chưa kể nói người chết lưu danh, cô không muốn nhìn thấy sau khi “Kha Hựu Tâm” chết còn phải trở thành trò cười trong giới xã hội thượng lưu uống trà còn nhiều hơn ăn cơm.

“Diễm Tâm, đây chẳng qua là hình thức thôi, cần gì để ý người khác nói gì.” anh cười than thở.

“anh muốn hại em biến thành tiểu tam sao? Còn nữa, đến lúc đó chúng ta thật sự kết hôn, không tránh được lại bị mấy tên chó săn ảnh bởi móc, anh nghĩ người khác sẽ đối xử với một Hạ Diễm Hình 18 tuổi ngay cả đại học cũng chưa học xong này như thế nào?”

Nghĩ cũng biết, đề tài không có gì hấp dẫn nhưng đám phóng viên đó sẽ tận tình biên soạn thành đề tài nóng bỏng nhất, nhất định sẽ hết sức đùa cợt chuyện này, tạo nên chuyện Hạ Diễm Hình mặc dù trẻ tuổi, nhưng cũng là người có tâm cơ mưu phần hám tiền tài, nếu không nữa thì chính là một tràng chỉ trích, hoặc là lời ra tiếng vào, nghĩ đến đã thấy nổi giận.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ bí mật ở chung cả đời như vậy?”!

“Em mặc kệ, bộ dạng anh bên ngoài phải tiếp tục giả bộ tiểu tụy một chút, chán nản một chút, bi thương một chút, em không cho phép cười to, hăng hái, vẻ mặt phấn khởi...” Nếu không mặt mũi Kha Hựu Tâm “đã chết” sẽ bị vất đi đâu?

Bên kia truyền đến tiếng Lôi Quang Hằng không khỏi bật cười vịn trán.”Diễm Hình, em quên một chuyện.” Tiểu ma nữ này dường như đã quên toàn bộ chuyện tốt mình làm, còn có ý liên tục trách anh.

“Chuyện gì?” cô dừng lại thì thầm.

“Chuyện em lên lút tới công ty, chẳng lẽ em thật sự cho rằng không ai phát hiện?”

“A!” không biết nói gì... Kết quả là cô hại mình thành tiểu tam.

Trong điện thoại nhất thời truyền đến tiếng cười trầm thấp dễ nghe của đàn ông, cô rất không thực nữ ngồi ở trên bàn ăn, tức giận đưa tay khuấy nước, có cảm giác muốn hỏi ông trời.

“Đừng nghĩ nhiều như thế, chuyện giữa chúng ta, chỉ cần trong lòng chúng ta hiểu là tốt rồi, anh sẽ nhanh chóng sắp xếp, em cứ chờ đợi để làm Lôi phu nhân lần nữa.”

“Lôi phu nhân sao?” cô tức giận liếc mắt.”Hôm nay bữa trưa đừng gọi cơm bên ngoài nữa, Lý Nguyên Tu đã liên lạc gọi đi Trần trở lại làm người giúp việc.”

“Được.” thật vô dụng, chỉ một cử chỉ thoáng qua của anh, cô liền cảm động đến rối tinh rối mù.”Lôi Quang Hằng...”

“Hửm?”

“Em thật sự rất nhớ ba... anh có thể dẫn em đi gặp ông ấy không?” cô buồn bực thấp giọng hỏi.

“Diễm Hình, chuyện này chúng ta đã thảo luận rồi, tình huống bây giờ cũng không thích hợp.” Nghe được trong giọng cô tràn đầy buồn rầu, anh cũng đau lòng, nhưng cũng không thể làm gì.

Chuyện linh hồn sống lại vào cơ thể khác như vậy, dù có nói thế nào, cho dù là người thân nhất bên cạnh cũng không tin, biết cô muốn thẳng thắn thừa nhận chuyện này với ba Kha nhưng anh vẫn phản đối.

“Em biết anh lo lắng ba em sẽ cho là em bị điên, nhưng mà em vẫn nên đi xem thử một chút... anh cũng không tin em sao?”

“Đó là bởi vì anh yêu em nhiều hơn bất kể ai.” Trong loa nhỏ giọng, bỗng dưng truyền đến giọng nói anh kiên định không có bất kỳ sự phiến nhiễu nào, hơn nữa không tìm ra một tia giả dối, anh cho điều đó là tự nhiên, mà cũng là kiêu ngạo.

Mặc dù không phải lần đầu tiên nghe anh nói như vậy, nhưng nhịp tim cô vẫn đập loạn như cũ, ầm ập ngọt ngào tràn đầy cả suy nghĩ trong lòng, ngay cả ngón chân cũng không nhận được nhẹ nhàng cong lại. cô cũng thật sự rất yêu rất yêu anh!

không biết từ lúc nào mà tình yêu hai người có thể nồng nhiệt như vậy, chỉ bởi vì ngọn lửa của hai người, là một ngọn lửa cháy mãnh liệt, mỗi lần va chạm cũng sẽ bắn ra tia lửa có khả năng làm tổn thương người còn lại, sau khi vượt qua ranh giới giữa sự sống và cái chết, cuối cùng ngọn lửa này cũng cùng nhau nóng chảy, bao dung sự kịch liệt và kích thích lẫn nhau.

“Lôi Quang Hằng, em nghĩ tới chết cũng vẫn yêu anh.” không thể kiềm chế tình triều mãnh liệt trong lòng, cô rỏ mắt, khẽ nhìn chân của mình, dịu dàng bày tỏ.

“Vậy rất tốt, bởi vì đây là việc em nên làm.” Tiếng cười của anh sâu kín trầm trầm, cũng là thứ âm thanh cô nghe cả hàng trăm lần cũng không chán.

Ngọt đến mức có thể ủ thành một hủ mật, nói mãi đến lúc đầu dây bên kia truyền tiếng Lý Nguyên Tu xin phép, hai người mới ngừng lại, đơn giản giống như cặp đôi đang yêu cuồng nhiệt không muốn kết thúc cuộc trò chuyện triền miên vậy.

Bước chân nhẹ nhàng như đi trên mây, Hạ Diễm Hình cười ngọt ngào lộ ra lúm đồng tiền, phẳng phất như không nở, ôm điện thoại một đường đến phòng khách, ước ao có một đôi cánh để bay ngay đến bên cạnh người đàn ông mình yêu.

không biết dựa trên ghế salon cười khúc khích bao lâu, cho đến lúc xác định anh bị công việc quán lý, mấy tiếng tiếp theo sẽ không gọi điện thoại, cô mới lưu luyến đặt điện thoại xuống.

Bỗng dưng, âm thanh tiếng chìa khóa cắm vào ổ khóa kim loại chạm nhau vang lên, thức tỉnh Hạ Diễm Hình đang cười khúc khích.

Theo bản năng cho là dì Trần giúp việc đến, cô lơ đãng ngồi thẳng thân thể mềm mại, đầu đẹp quay sang, nhìn về phía cửa.

không ngờ, người tới không phải là thân thể cao lớn của dì Trần trong trí nhớ, mà là... Em gái kế Kha Tử Linh của cô.

Đúng rồi, cô thật ngốc? Dì Trần chưa có chìa khóa nhà, vậy sao có thể tự mở cửa vào nhà... Hơn nữa, tại sao Kha Tử Linh lại có chìa khóa nhà của bọn họ?

Thái độ Kha Tử Linh ung dung vào nhà, đáy mắt hiện lên đắc ý vui vẻ, lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc của cô gái ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon thì nụ cười hoàn toàn biến mất

“Sao cô có thể vào đây?” Kha Tử Linh kích động hét to, loại vẻ mặt đầy oán hận này có lẽ là lần đầu cô nhìn thấy.

Người trước mắt, thật sự là Tử Linh cô biết sao? Trong nháy mắt, Hạ Diễm Hình cảm thấy tâm tình phức tạp, những năm trong quá khứ của cô dường như đã bị che mất bởi sự giả tạo.

“Đây mới là câu tôi muốn hỏi cô.” Ném hết những hình ảnh chị em thân thiết trong quá khứ, cô lại tin tưởng Tử Linh quá nhiều, lúc trở về chính tại mình nghe thấy những lời nói hoang đường kia một hồi, thậm chí là hoàn toàn tiêu cực.

cô là phụ nữ, dĩ nhiên nhìn ra được trong mắt Tử Linh đối với Lôi Quang Hằng không muốn xa rời, vậy đại khái cũng đủ để giải thích vì sao cô ta phải giả tạo nói dối với Kha Hựu Tâm.

Cho dù là em gái, cô cũng không thể nào chấp tay giao người đàn ông mình yêu, đường tắt duy nhất chính là dùng cảm tuyên chiến.

Bình tĩnh suy nghĩ, đôi mắt to trong suốt ngẩng lên, bày ra khí thế nữ chủ nhân hỏi: “Tại sao cô có chìa khóa nơi này?”

Nhìn thấy đáy mắt cô trở nên tự tin, Kha Tử Linh có hơi chột dạ, cho là mình đang nhìn thấy Kha Hựu Tâm đã chết, nhưng suy nghĩ buồn cười này nhanh chóng bị gạt bỏ.

Kha Hựu Tâm đã chết! Coi như chị cô đã từng sáng chói, khắp nơi rực rỡ, hôm nay cũng đã thành thi thể thối nát chôn dưới đất! Từ nay về sau, sẽ không có người ngăn trở cô ta và Lôi Quang Hằng yêu nhau!

Kha Tử Linh ngẩng gương mặt tỉ mỉ trang điểm lên, ánh mắt giống như là đang nhìn một con côn trùng, tràn đầy khinh bỉ và khinh thường.

“cô mới tới không lâu nên không biết, tôi chính là nữ chủ nhân của nơi này, dĩ nhiên sẽ có chìa khóa nhà. Ngược lại cô thì sao, tôi biết cô trăm phương ngàn kế muốn leo lên giường của Quang Hằng...” Ánh mắt ghen ghét nhìn cách cô ăn mặc phàn xết, lập tức lại thêm tia ác độc.

“Hoặc tạm thời là cô thành công, nhưng tôi có thể nói cho cô biết, đây chẳng qua là nhất thời phát tiết, bởi vì cuối cùng Quang Hằng sẽ trở thành chồng của tôi.”

Hạ Diễm Hình không biết nên khóc hay cười. “Sao cô có thể khẳng định chắc chắn như vậy?”

Hai mươi phút trước, Lôi Quang Hằng còn “cầu hôn lần thứ hai” với cô trong điện thoại đây.

“nói cho cô biết cũng được, vợ trước của Quang Hằng là chị tôi, nhưng mà nửa năm trước chị ấy đã gặp tai nạn xe cộ chết đi, dựa vào việc tự trách trong lòng, Quang Hằng vẫn không cách nào thoát khỏi bóng ma quá khứ, anh ấy đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng không có hứng thú, duy chỉ có cho phép tôi đến gần anh ấy, thậm chí cùng anh ấy ăn cơm...”

“Nhưng mà sao tôi lại thấy, cũng chỉ có mình cô muốn gần gũi với anh ấy.” Hạ Diễm Hình nhàn nhạt nhắc nhở cô ta đã xem quá nhiều phim tình cảm, thậm chí tô son trát phấn thành tình cảnh của chính mình.

một cỗ ảo tưởng tốt đẹp bị đâm rách khiến xấu hổ xông lên, Kha Tử Linh giận đến sắc mặt đỏ hồng, vẻ mặt ác độc giống như muốn xé xác cô, bộ dạng kia hoàn toàn không hề giống hình tượng e thẹn ngày thường cô thấy.

“cô thì biết cái gì! cô chẳng qua là người tạm thời được anh ấy tìm tới để phát tiết, bây giờ cô mau rút cho tôi!”

“Người phải đi chính là cô.” Trong lòng bình tĩnh, Hạ Diễm Hình lạnh lùng đáp lại, nội tâm như cũ rung động, cùng em gái kể ở dưới mái hiên dài đến hơn mười năm, cô lại chưa từng nhìn thấy Kha Tử Linh cực kỳ cố chấp như vậy.

“Tiện nhân!” Kha Tử Linh tức giận, không có chút báo động trước tiến lên nắm lấy tóc cô.

“Kha Tử Linh, cô buông tay cho tôi!”

“Câm miệng! Mày không có tư cách gọi tên tao! Đồ gái điếm không rõ lai lịch, đừng tưởng rằng leo lên giường với Lôi Quang Hằng mấy lần là xong chuyện, từ đầu đến tận cuối rút về!” cô ta điên cuồng thét chói tai phá vỡ không khí, Kha Tử Linh giống như điên kéo cô, một tay giữ chặt đầu vai yếu ớt của cô, một tay nắm lấy mái tóc mềm như tơ màu nâu hạt dẻ của cô.

Kéo mạnh bạo khiến da đầu cô đau đớn, ngay sau đó nước mắt tràn ra khóe mắt, thật không thể tin được, Tử Linh lại thô bạo như vậy, chẳng lẽ cô ta thật sự yêu Quang Hằng đến điên cuồng?

“Kha Tử Linh, tôi tên là cô buông tay!” Thân thể mới trọng sinh nhỏ bé yếu ớt, Hạ Diễm Hình hoàn toàn đánh không lại sức lực điên cuồng của Kha Tử Linh vọt tới dưới thân. Dường như Kha Tử Linh áp cả người ngồi ở trên người cô, một tay thậm chí bóp cổ cô, một tay kéo mạnh da đầu của cô, trong mắt lộ ra vẻ oán hận mãnh liệt.

“Tiện nhân! Tiện nhân!” Kha Tử Linh không ngừng mắng, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn, càng lộ vẻ trạng thái tinh thần có vấn đề.

“Trước có một Kha Hựu Tâm còn chưa đủ, sao Lôi Quang Hằng còn có thể tìm loại gái điếm như mày! Tao muốn giết mày, để cho mày và Kha Hựu Tâm cùng thối nát chôn dưới lòng đất làm bạn!” Trời ạ! Tử Linh nói những lời này có ý chứ? Chẳng lẽ tai nạn ở khe núi kia không phải tình cờ, mà là một âm mưu giết người có sắp đặt trước?

Bỗng nhiên, trong đầu cô hiện lên rất nhiều đoạn ngắn... Nửa năm trước, đêm xảy ra tai nạn xe đáng sợ đó, cô nhận được điện thoại Tử Linh cầu cứu, cô ta nói mình bị bạn bè đùa dai, bỏ lại trong núi, sau khi nghe xong, cô lập tức ngồi lên xe tới chỗ núi hoang vắng về kia...

Lại một đoạn ngắn vụt qua như tia chớp!

Trước khi xảy ra tai nạn xe một ngày, chiếc xe Minicooper màu đỏ yêu dấu của cô được cửa hàng sửa chữa đưa về, mà chỗ cửa hàng đó là do Tử Linh giới thiệu...

Có rất nhiều điểm nghi vấn còn nằm đó chờ đợi được khai phá, nhưng mà lúc trước, vừa trải qua chuyện rối loạn thân phận, cộng thêm sau khi sống lại phải đối mặt cửa ải phức tạp, lại cứ dây dưa đến tột cùng có nên tiếp tục sống với thân phận Kha Hựu Tâm không, đủ các yếu tố xảy ra, khiến cô quên nên truy cứu nguyên nhân xảy ra bi kịch, hơn nữa quên đi một khả năng tàn khốc

Làm hại mình, thường thường là người thân nhất bên cạnh!

“Buông... Buông tôi ra...” Bị giữ chặt cổ, con người Hạ Diễm Hình co rút nhanh, hô hấp dồn dập thở hổn hển như muốn phát bệnh.

“đi chết đi! Dám cùng tao giành Lôi Quang Hằng thì tất cả mọi người đều đáng chết!” Kha Tử Linh không nghe mà nở nụ cười ác độc, không ngừng đè lên cô, giống như quyết định muốn giết chết cô.

Đinh Đông!

Tiếng chuông cửa chợt vang lên, Kha Tử Linh như ở trong mộng mới hoảng sợ tỉnh lại, bàn tay đang bóp cổ cô theo bản năng rời lỏng mấy phần sức lực.

Thấy cơ hội không thể mất, Hạ Diễm Hình đột nhiên ra sức đẩy cô ta, lật người ngồi dậy, nhưng bởi vì sự khó thở mà tầm mắt mơ hồ, chỉ có thể nằm ở trên người cô ta mà ho khan dữ dội, miệng to hút vào không khí.

Nhất định là đi Trần tới... cô phải cầu cứu... không! cô nên báo cảnh sát trước... Cần thông báo Quang Hằng trước...

!

một cú đập nặng nề sau đầu cô, ngay cả cầu cứu la lên cũng không kịp phát ra, bóng tối bao phủ cả tầm mắt, cái trán của cô ngã lên thảm, ngay sau đó mất đi ý thức.

Linh hồn dường như bị trôi nổi giữa không trung, ý thức lâm vào một mảnh hỗn độn, cho đến khi sau đầu đau đớn kịch liệt khiến cô thức tỉnh, cô mới từ từ khôi phục cảm giác, từ từ mở ra mí mắt nặng nề.

! Tầm mắt lờm một cái, cô bị cảnh tượng trước mắt khiến toàn thân phát run.

Vừa nhìn ngọn núi kia... Nơi khiến cô ngã đến tan xương nát thịt, ngọn núi phá hủy hết tất cả của cô...

Run rẩy cắn môi dưới, cô cưỡng bách mình bình tĩnh, muốn nắm chặt hai tay, lại phát phát hiện hai tay của mình bị trói lại sau lưng.

Thấy rõ tình hình, cô bị ném ở trên một chiếc xe, giống như đêm đó nửa năm trước, cô một thân một mình chạy xe đến ngọn núi vắng vẻ lạnh lẽo, ngu ngốc làm theo gian kế của em gái, tự tìm đường chết rơi xuống...

Bỗng dưng cô nhắm chặt hai tròng mắt, cô sợ hãi phát hiện mình đã bị bắt cóc, sợ e rằng dù có tỉnh táo suy nghĩ thì bóng ma chết chóc lần nữa quanh quẩn ở trên cao, giống như cô không thể thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn chết chóc này, cô không muốn trải qua một lần sống chết đau khổ nữa, lại càng không muốn rời khỏi người đàn ông mình yêu...

Chợt, một hồi âm thanh cãi nhau kéo cô ra khỏi nỗi sợ hãi.

“Tử Linh, con không thể làm như vậy! Chuyện này quá nguy hiểm, con sẽ chuốc lấy phiền toái cho mình!”

Là tiếng của mẹ kế. Hạ Diễm Hình đưa mắt lại gần sát cửa sổ xe, yếu ớt nhìn về phía ngoài xe, phát hiện xe Đặng Nhã Dung dừng ở cách đó không xa, dường như bà ta và Kha Tử Linh đang cãi nhau.

“Mẹ, con không thể nhịn được nữa! Lôi Quang Hằng tình nguyện muốn tiện nhân không rõ lai lịch này, cũng không cần con! Con nhất định phải xử lý cô ta, giống như trước đây chúng ta làm vậy, chúng ta có thể làm không để lại dấu vết!”

Có thể nói, giống như cả người bị trúng kịch độc, chảy xuôi trong toàn thân cô, cô thậm chí cảm giác được bản thân mình cũng chết lặng... Kha Hựu Tâm chết, thì ra là thật sự bị tính kế, là bị mẹ kế và em gái cô vẫn luôn tin tưởng liên thủ hại chết! Trời ơi! Đây là trò kịch cầu huyết khố nạn cỡ nào vậy, lại tàn khốc xảy ra trong cuộc đời của cô, thậm chí còn là kết cuộc của cô.

“Tử Linh, lần này chúng ta không có kế hoạch chu toàn, cũng không có chuẩn bị sau đó thế nào, không thể qua loa động thủ như vậy... Huống chi, cô gái này không phải là Kha Hựu Tâm, cô ấy đối với Lôi Quang Hằng không có sức ảnh hưởng quá lớn, hơn nữa chẳng qua là nhất thời phát tiết thôi, đàn ông đều có dục vọng, con không thể vì loại người này mà ra tay.”

Hiển nhiên lương tâm Đặng Nhã Dung chưa hoàn toàn biến mất, hoặc là bà ta nghĩ việc này quá nguy hiểm, không có cách nào làm được toàn vẹn, vì vậy mới có thể khuyên can mọi cách.

Đúng vậy, lần trước hai mẹ con bọn họ quả thật làm hết sức suôn sẻ, ngay cả Kha Hựu Tâm cũng không có hoài nghi bọn họ, còn ngu ngốc coi hai người là người nhà thân thiết.

“không ai biết con có chìa khóa nhà, con cũng không có mở cửa cho dì Trần vào, trong nhà cũng không người, cho nên sẽ không có người phát hiện là con dẫn cô ta đi.”

Kha Tử Linh làm như quyết tâm phải xử lý Hạ Diễm Hình, dù Đặng Nhã Dung ngăn cản thế nào cũng không thể dao động cô ta.

“Tử Linh, con nghe mẹ nói đã, mẹ không phải là không giúp con, mà là lo lắng lần này con sẽ bị cuốn vào nguy hiểm. Lần trước tai nạn xe của Hựu Tâm, có thể hoàn toàn cho là hệ thống hướng dẫn bị lỗi, nhưng mà lúc này không thể nào làm như vậy nữa, chúng ta nhất định phải bàn bạc kỹ hơn...”

“không!” Kha Tử Linh cố chấp từ chối.

“Tử Linh...” Đặng Nhã Dung nóng nảy, cố nắm lấy hai vai cứng ngắc của con gái, lại bị cô ta dùng sức gỡ ra.

“không giúp con thì thôi! Con có thể tự mình giải quyết cô ta, dù sao cô ta không phải là Kha Hựu Tâm, cảnh sát muốn điều tra, cũng không tra được đến con.”

“không được! Con không thể để cô bé này bị ngã xe cùng ngọn núi này, chuyện không quá nửa năm, đến lúc đó cảnh sát nhất định sẽ nghi ngờ, dù chúng ta muốn ra tay, cũng không thể ở chỗ này!” Mắt thấy khuyên can không có hiệu quả, lo lắng việc phạm tội lộ ra ánh sáng nên Đặng Nhã Dung không thể làm gì khác hơn là ngược lại khuyên Kha Tử Linh, đừng chọn cùng một chỗ để cô bé này chôn thân.

“Vậy nếu không được thì sao?” Kha Tử Linh lo lắng hỏi.

“Trước mắt chúng ta mang cô ta tới nơi khác, tìm vùng núi nào càng bí mật ít người một chút.” Đặng Nhã Dung đề nghị.

Suy tư chốc lát, dường như cũng cảm thấy mẹ mình nói đúng, Kha Tử Linh gật đầu đồng ý. Lo lắng con gái tâm tình không yên ở trên đường xảy ra sự cố, Đặng Nhã Dung đề nghị hai người trao đổi xe lái.

Nhận ra được có hình bóng người đến gần, sau chỗ ngồi, Hạ Diễm Hình hai tay hai chân bị trói lập tức nằm ngửa xuống, nhắm mắt tiếp tục cải trang hôn mê.

Đặng Nhã Dung ngồi lên xe, khởi động máy, cẩn thận tiếp góc, điều khiển xe vượt qua làn xe, tiếp tục quay xe, ổn định xoay mình khỏi đường núi quanh co.

Bởi vì lo lắng tâm tình Kha Tử Linh sẽ xảy ra chuyện, Đặng Nhã Dung vừa bắt đầu liền có ý giảm bớt tốc độ xe, để cho Kha Tử Linh chạy đằng trước, như vậy bà ta mới có thể quan sát rõ bóng xe con gái xuống núi.

“Kha Hựu Tâm gọi bà là mẹ mười mấy năm, coi như không có máu mủ ruột thịt, chẳng lẽ bà không hề có chút tình cảm mẹ con nào với cô ấy?” một tiếng u oán mà lại nắn lòng chất vấn như sét đánh lẹt vào trong tai, khiến Đặng Nhã Dung đang chuyên tâm lái xe giật mình, trái tim càng thêm đập mạnh.

Đột ngột giẫm lên phanh xe, chiếc xe Audi màu đỏ dừng ở giữa sườn núi, chột toàn thân Đặng Nhã Dung nổi lên một trận rùng mình, cảm giác lạnh lẽo thấu xương xông lên óc. Đặng Nhã Dung quay đầu nhìn về phía ghế ngồi sau, trong mắt tất cả đều là sự cảnh giác.

“cô là ai?” Giọng nói này cũng không phải là Hựu Tâm, nhưng mà cách nói lại cực kỳ giống cô, khiến người ta không rét mà run.

Hạ Diễm Hình nhẹ uốn éo người, từ tư thế nằm nghiêng chuyển sang ngồi thẳng dậy, dung mạo trẻ tuổi non nớt, nhưng đôi mắt to lại phẳng phất như hiểu rõ thông suốt tất cả.

không! Ánh mắt kia... Lại cũng rất giống Hựu Tâm!

Hai tay nắm chặt tay lái không thể ức chế đã phát run, Đặng Nhã Dung phát hiện mình lại không dám chống lại ánh mắt lạnh lẽo âm u của cô gái ngồi sau.

“cô rốt cuộc là ai? Tại sao biết chuyện của Hựu Tâm?” Đặng Nhã Dung không ngớt lời cũng rõ ràng phát run. “Tại sao cô lại bắt chước cách nói chuyện của Hựu Tâm?”

“Tôi không có bắt chước.” Hạ Diễm Hình lạnh lùng nhìn bà ta, khóe miệng thật chậm chọc nhẹ nhàng cong lên.

“Tôi không có bắt chước, tôi vốn chính là Kha Hựu Tâm.”

Cả người Đặng Nhã Dung run lên, vì cố thoát khỏi sự sợ hãi mạnh mẽ, bà ta đột nhiên the thé, tăng thêm âm lượng tức giận nói: “nói bậy bạ! cô đừng ở trước mặt tôi giả thần giả quỷ! Cũng không nhìn xem bộ dạng bây giờ của mình ra sao, cô có chỗ nào giống Hựu Tâm? Tử Linh đã nói với tôi, không biết cô dùng quỷ kế gì, còn khiến Quang Hằng xem cô như Hựu Tâm, cô đừng tưởng rằng trò này có thể lừa gạt tôi, tôi là mẹ kế của Kha Hựu Tâm, tôi chứng kiến nó lớn lên từ lúc 10 tuổi đến giờ, cho nên tiết kiệm sức lực của cô đi!

“Vậy sao, đây chính là lời tôi muốn hỏi bà.” Hạ Diễm Hình chớp mắt gạn hỏi mẹ kế, ngày đó bày ra hình tượng mẹ hiền dịu dàng phút chốc ở nơi này đã hoàn toàn sụp đổ, cô chỉ tự trách mình ngu xuẩn, lại có thể tới lúc này mới phát hiện hai mẹ con này lòng lang dạ sói.

“Tôi gọi bà là mẹ, sao bà muốn hại tôi? Năm 10 tuổi bà dẫn Tử Linh vào nhà, tôi cũng không phản đối, cũng không có ở trước mặt bà nói điều gì xấu về bà, tôi rất cố gắng tiếp nhận bà và Tử Linh, đối xử với bà như mẹ ruột, thậm chí tôi còn quan tâm bà hơn Tử Linh, bà lại hại chết tôi để báo đáp ân tình?”

Đặng Nhã Dung run cầm cập, cặp mắt vô cùng hoảng sợ trợn to, nhìn trong gương chiếu hậu lướt qua một tia mồ hôi lạnh.

Tại sao? Tại sao cô gái này mang lại cảm giác giống như Hựu Tâm như thế? Giống như là... linh hồn Hựu Tâm ở trên người cô gái này... không thể nào! trên đời sao có thể sê có chuyện hoang đường như vậy!

Nhìn sắc mặt hốt hoảng của mẹ kế, ánh mắt hoảng sợ hoài nghi, Hạ Diễm Hình lại lạnh lùng cười: “Người ta nói con cái mình sinh ra dù đổi dung mạo và thân thể, ngay cả hóa thành tro cũng nhận ra được, những lời này cũng thật quá khoa trương, nhưng dường như cũng có thể nhìn ra nhân tính bên trong. Xem như tôi thật sự coi bà là mẹ, nhưng cuối cùng bà không phải là mẹ ruột sinh ra tôi, cũng khó trách đánh chết bà cũng không tin tôi đã sống lại.”

Sống lại...

Nghe câu này chưa bao giờ thấy tiếng nói phản đối, Đặng Nhã Dung ngây người, nhìn Hạ Diễm Hình thật lâu không nặn ra được lời gì, giống như bóng tối sợ hãi và áy náy nuốt lấy ý thức, bà mới run rẩy khóc thành tiếng...

10. Chương 9

“Đáng chết! một người to như vậy có thể đi đâu mất được chứ!!!”

một tiếng quát tháo từ trong tòa cao ốc vang ra ngoài. Thư kí Lý và luật sư đều sợ đến xanh mặt, những cảnh sát được cấp trên gọi đến để hỗ trợ cũng liên tục nuốt nước miếng.

Người đàn ông Lôi Quang Hằng này cũng thật khoa trương, vừa nghe tin cô bạn gái của mình biến mất không dấu vết, cũng chỉ mới một ngày mà đã bắt đầu nổi trận lôi đình, không chỉ báo cảnh sát mà còn thuê thám tử và vệ sĩ chuyên nghiệp đi tìm kiếm tung tích.

Làm ơn đi! Nghe nói cô gái đó năm nay mới 18 tuổi, ở tuổi này con gái thường rất ham chơi, lại thiếu bình tĩnh, nói không chừng ở tiệm tạp hóa được một nam sinh nào đó bắt chuyện, rồi đi đâu đó chơi thôi...

“Bà nội nó, toàn lũ vô dụng.”

Lôi Quang Hằng hung hăng quăng điện thoại lên bàn, điều thuốc trong tay đã sớm đốt đến cuối cùng, lửa nóng cháy đến tay cũng không hay.

“Lôi tiên sinh, ngài đừng quá khấn trưởng, có lẽ cô ấy chỉ chạy đến đâu đó chơi quên mất thời gian mà thôi, không nghiêm trọng như anh tưởng tượng...”

anh cảnh sát trẻ còn chưa nói xong, lập tức bị Trợ lý Lý trừng cho một cái ngắt lời, đúng lúc này, cửa lớn mở ra, thân hình cao lớn của dì Trần xuất hiện, gấp đến hoang mang.

Lôi Quang Hằng lập tức đứng lên, toàn thân tỏa ra sát khí khiến mọi người xung quanh áp lực cực kì. Tất cả đều vô ý thức yên lặng nuốt nước miếng, hơn nữa cũng khiến dì đồng thời lui về sau vài bước.

Dì Trần thở phào nói: “Lôi tiên sinh, tôi nhận được điện thoại của trợ lý Lý liền lập tức đến ngay...”

Lôi Quang Hằng lạnh lùng hỏi: “Chị nói khoảng 110 chị đến nhấn chuông nhưng không có ai mở cửa?”

Dì Trần gật đầu xác nhận: “không sai. Khoảng 110. Lúc ấy tôi cảm thấy bức mình, cho nên đã nhấn chuông ba lần, cũng nhìn vào bộ đàm báo tên, nhưng đợi 10 phút vẫn không thấy ai trả lời.”

Luật sư đột nhiên nói: “Có phải là sau khi nói chuyện với Lôi tiên sinh xong, Hạ tiểu thư có chuyện đột xuất phải ra cửa, nhưng vì quá gấp gáp nên không kịp báo cho anh?”

“không thể nào!” Lôi Quang Hằng dứt khoát bác bỏ. “cô ấy không thể không nói tiếng nào mà đi. Tuyệt đối không có chuyện đó!”

“Dì Trần, dì đứng ngoài cửa chờ suốt 10 phút, có nghe thấy bên trong nhà có tiếng gì lạ không?” Tránh cho lửa đạn tiếp tục tràn lan, trợ lý Lý vội vàng quay về vấn đề chính.

Bị hỏi như vậy, dì Trần mới nhũn mày suy nghĩ, mọi người nín thở chờ câu trả lời. “không có.” Trong chớp mắt, câu trả lời của bà làm dập tắt ngọn lửa hy vọng trong mọi người.

“Shit!!” Lôi Quang Hằng đấm tay xuống mặt bàn, mọi người trong phòng đều thót tim.

Reng reng reng... Chuông điện thoại bất ngờ vang lên, Lôi Quang Hằng nhú chặt mày... thò tay bắt máy ngay không do dự.

“Lôi tiên sinh...” Người gọi đến là thám tử anh thuê.

Tâm tư Lôi Quang Hằng trầm xuống, đoạn đối thoại sau đó làm cho anh cảm thấy hoang mang, cảm giác này lại một lần nữa tàn nhẫn bao phủ anh.

anh không thể tin được, buổi trưa hôm nay hai người mới nói chuyện điện thoại rất ngọt ngào, vì sao đến chạng vạng cô lại như một con chim bay khỏi lồng, tìm mãi không thấy.

Lần này anh vô cùng khẳng định, giữa hai người không có bất kì tranh chấp nào, càng không hề có hiểu lầm gì, cô cũng không có phương tiện giao thông để đi lại, càng không thể đi xa...

Đáng chết!! Đúng lúc này bọn họ mới phát hiện camera đã trục trặc nhiều ngày. Hệ thống an ninh cũng không có hề có tín hiệu báo động, cô cứ như vậy mất tăm mất tích! anh đã mất đi Hựu Tâm, tuyệt đối không thể mất thêm Hạ Diễm Hinh!!

cô là của anh, là sinh mạng duy nhất của anh, lại càng là một nửa linh hồn của anh. Nếu như lại một lần nữa... lại một lần nữa mất đi cô, anh không biết mình còn có thể sống tiếp không... có lẽ có thể... nhưng chỉ là sống như một cái xác biết thở, mỗi ngày quanh quẩn giữa ranh giới cái chết và sự sống, ngóng trông một ngày mình nhanh chóng chết đi để có thể gặp cô ở thế giới bên kia.

Reng reng reng.... Chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên chói tai.

Tận cõi lòng anh thất vọng đã quá nhiều, một lòng chìm sâu trong bóng tối tuyệt vọng. Lôi Quang Hằng nhận điện thoại, ánh mắt trống rỗng, cũng không đợi đối phương lên tiếng đã tức giận quát tháo.

“Nếu như vẫn không xác định được đã tìm thấy cô ấy thì đừng gọi nữa!!” anh đã chịu đựng cái loại đối thoại này đủ rồi, thuê bọn họ với số tiền lớn, mà dám vô dụng này chỉ luôn báo tin xấu!!

“... Quang Hằng.” một giọng nói mỏng manh yếu ớt quen thuộc vang lên.

Trái tim anh hung hăng siết lại, Lôi Quang Hằng đột nhiên nắm chặt tay nghe, sức lực lớn đến mức giống như sắp bóp nát cái điện thoại, hơi thở anh gấp gáp, máu trong người chảy xiết.

“Quang Hằng... Là em...”

Giọng nói bên kia là đang thút thít, giống như bị cả thế giới vứt bỏ, tiếng khóc yếu ớt tràn đầy bi thương cho bản thân.

“Diễm Hinh, em đang ở đâu?” Giọng nói anh run rẩy, anh nhất định phải lập tức nhìn thấy cô, tận mắt xác định cô còn sống, trái tim còn đập.

Đây sẽ không phải là cuộc gọi từ thế giới bên kia, cô gọi đến thông báo cho anh biết cô sắp rời khỏi anh, một lần nữa muốn rời khỏi cuộc sống anh...

Dòng suy nghĩ tiêu cực như lưỡi dao băng cắm vào lồng ngực anh, đôi mắt màu hổ phách gắt gao trừng về phía trước, giờ phút này anh cảm thấy mình giống như sắp chết.

Bên đầu dây kia ừ ừ vang đến tiếng khóc yếu ớt từ trong cuốn họng:

“Lôi Quang Hằng... Em muốn gặp anh... bây giờ... ngay lập tức...”

“nói cho anh biết em đang ở đâu, mau nói cho anh biết!” Giống như cái chết đang ở trước mắt, như một con thú bị sự tuyệt vọng đầy dọa, anh gầm lên khàn khàn.

“Ở trên núi... trong một hang núi...”

Khi nghe thấy giọng mũi vỡ vụn của cô, anh sợ hãi đứng thẳng, bắp thịt toàn thân căng cứng như sắt, gân cốt nhẹ nhõm nổi lên, lông mày trĩu trĩu giác của anh.

“Em ở đó làm cái gì?” anh sắp tức đến hồng mắt, tay nghe trong tay anh gần như muốn vỡ vụn.

Ông trời không thể đối với anh như vậy! không thể!! anh đồng ý dùng tất cả tiền tài, đổi lấy tính mạng của cô về, ai cũng không thể lại đoạt lấy cô khỏi tay anh!

cô vốn không phải là một linh hồn, tuyệt đối không...

“Hu hu, anh mau tới đây đi, em đau quá... đau quá...” cô nặng nề nghẹn ngào, nhưng lại thất thanh kêu không ra tiếng.

“Diễm Hinh? Hạ Diễm Hinh?!!” Trái tim anh như ngừng đập, cả người như đóng băng, lên giọng trong sự nôn nóng hỗn loạn.

Tút tut tut...

Mất tín hiệu đột ngột, anh bỏ điện thoại xuống, lấy chìa khóa xe, đẩy những người xung quanh ra, điên cuồng lao đi như muốn tông cửa xông ra.

11. Chương 10

Đêm tĩnh lặng, trên vùng núi hoang vắng hẻo lánh, những con đường cong cong quẹo quẹo như như con rắn bò, địa hình giao thông hiểm trở như từng bước từng bước dẫn người đến gần cái chết.

Lôi Quang Hằng lái chiếc Porsche màu lam, trái tim trong lồng ngực trống rỗng đập từng hồi, tiếng gió ngoài cửa sổ như yêu nữ rít gào, như đang cười nhạo sự bất lực của anh.

không có năng lực bảo vệ người con gái của mình, bỏ mặc cô một thân một mình chờ đợi cái chết. anh vĩnh viễn không bao giờ quên được cái ngày kia.

Ngày đó, khi anh được thông báo lên núi xác nhận thi thể của vợ mình, một thân một mình như người mất hồn chuyển động tay lái, leo lên ngọn núi cao chót vót khó đi, phía trước không có mưa, nhưng đôi mắt của anh lại ướt đầm, giống như bị rơi vào một ngày mưa liên miên.

Mưa trong mắt đã chảy đầy vào trong lòng.

cô là ánh mặt trời của anh, mất đi cô, màu đen tuyệt vọng chiếm cứ anh, thế giới của anh chỉ còn lại hoang vu trống không, ảm áp và niềm vui trong cuộc đời cũng cùng biến mất theo cô. Cho đến khi tiếp nhận chuyện linh hồn Kha Hựu Tâm xuất hiện trong cơ thể Hạ Diễm Hình, sinh mạng bị vết sạch của anh mới sống lại lần nữa. Nhưng vì sao, vào giờ phút này, anh mang theo nỗi đau còn tuyệt vọng hơn, lái xe đi theo đoạn đường quanh co như bò sát chậm chậm bò trong núi.

Ngón tay của anh run rẩy đến mức khó có thể cầm chặt tay lái, nhịp tim của anh nhảy liên tục, lúc nhanh lúc chậm, trông mắt màu hổ phách đông cứng sự bi thương và nặng nề, nhìn thẳng tắp con đường phía trước.

Trận mưa âm u lạnh lẽo... Lại muốn bắt đầu sao?

không, sẽ không! Dù là trời cao, hay là thần chết, anh cũng sẽ không để cho bất cứ kẻ nào cướp cô đi!

Chân ga cấp bách thúc giục, xe Porsche màu xanh ngọc đi tới đoạn đường núi gấp ghe đầy gió, cực kỳ nguy hiểm, giống như đang khiêu khích thần chết.

đã từng mất đi người yêu dấu ở khe núi trước mặt, trên trán gân xanh đang hằn lên, mồ hôi lướt qua khuôn mặt tuần mỹ, bóng ma đau khổ quanh quẩn trong tim, anh cảm thấy ngực khó chịu, dường như hít thở không thông. Khoảng cách càng gần, đèn xe xua tan bóng tối dày đặc, một dáng người nhỏ bé đang run lẩy bẩy từ từ chiếm hết tầm mắt của anh.

Trước mắt anh chấn động dữ dội, lập tức đạp thắng xe, không tắt máy mà liền đẩy cửa xe ra, bước chân nhanh chóng nhảy qua đồng thời cởi áo khoác ra.

Bóng người bé nhỏ đang đứng đó, lập tức áo khoác tràn đầy hơi thở của anh bọc lấy cô, trong giờ khắc ôm cô vào trong lòng, trái tim đau đớn nhanh chóng khôi phục nhảy lên.

Cảm tạ trời cao! cô không phải là linh hồn, nhiệt độ cô vẫn còn, anh có thể nghe rõ ràng tiếng tim của cô đập, qua cái ôm cũng có thể chân thật cảm giác được mạch đập phập phồng của cô.

Chóp mũi cảm thấy đắng chát, anh nhắm chặt hai mắt, không ngừng khóa chặt người đang phát run trong ngực, cảm tựa vào trên tóc cô, trong đáy lòng anh không ngừng cảm ơn thần chết không có cướp cô đi.

“Lôi Quang Hằng... Huhu...” cô nắm chặt vạt áo của anh, thân thể mềm mại lạnh như băng dựa vào anh, giọng đã khóc tới mức trở nên khàn khàn.

“nói cho anh biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” anh nhạy cảm phát hiện ra, khi bàn tay của anh nhẹ đặt sau đầu cô, cô đau đến co rúm lại, tay sờ nhẹ nhẹ, mới phát hiện sau đầu cô sưng lên.

“Huhu... Em thật là đau...” cô lau sạch toàn bộ nước mắt trên áo sơ mi của anh, một đôi tay vòng lấy cái eo rắn chắc thật chặt, giống như trên đời có lẽ chỉ còn lại anh để cô dựa vào không, không phải là có lẽ, mà thật sự cô chỉ còn mình anh.

“Bị thương ở đâu?” anh muốn đẩy cô ra, kiểm tra trên người cô có chỗ nào bị thương không, nhưng mà cô không đồng ý, vẫn ôm càng chặt hơn, giống như là muốn nhào cả bản thân vào lồng ngực, cùng anh kết hợp chặt chẽ.

“Ừm... không có bị thương... Là tâm... thật là đau...” Khó có thể tin, người hại cô vào chỗ chết lại là người nhà thân nhất của mình, cô gào khóc thất thanh, tay nhỏ bé nắm quyền, nhẹ gõ lên tim mình, khóc xấu xí như vậy nhưng trong mắt anh lại xinh đẹp như bức tranh vẽ.

Nghe cô trả lời, xác nhận cô không bị thương chút nào, sau đó anh mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn thoáng qua khe núi u ám phía sau cách xa mấy bước, vẻ sợ hãi phát lạnh.

Hai cánh tay rắn chắc thành linh ôm lấy cô, lấy tốc độ cực nhanh trở lại trên xe.

“Em hãy nói cho anh biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nhìn cô cuộn tròn người lại, gương mặt tái nhợt vùi vào bên trong đầu gối, anh xoa đầu vai của cô, một tay nhẹ vén tóc bên tai cô.

cô lắc đầu một cái, gương mặt nấn nỉ anh.”Chúng ta về nhà... Em muốn về nhà.”

Vuốt ve gương mặt cô bị gió núi thổi lạnh như băng, anh cúi người dịu dàng hôn lên trán cô, không nói nhiều, lái xe cách xa chỗ khe núi đã từng mang đến ác mộng vô tận cho bọn họ.

Đuổi đi những người không có nhiệm vụ, Lôi Quang Hằng ôm lấy Hạ Diễm Hình khóc rồi ngủ mê man đang cuộn tròn trong lòng, bước chân chậm lại đi vào phòng ngủ, từ từ đặt cô xuống giường lớn mềm mại.

Hoảng sợ khi cảm giác ấm áp trên người đang muốn rút ra đi, cô mở to hai mắt, hai tay gầy lập tức ôm chặt cổ của anh.

“Quang Hằng!” cô hô to tên anh, mắt to bị màn lệ thấm ướt, giống như nai con yếu ớt.

“anh ở chỗ này.” anh hôn lên mặt của cô, khoe miệng nếm vị mặn của nước mắt, tiếp theo đau lòng vuốt hàng lông mày nhíu lại của cô.

Dịu dàng, triển miên, tinh tế, anh cho cô một cái hôn vô cùng quý trọng.

Sợ hãi lo sợ không yên tâm từ từ hạ xuống, dưới nụ hôn của anh cô như sống lại, những chuyện đau lòng và bóng tối tuyệt vọng từ từ cách xa.

Giống như lúc trước, anh là ánh sáng của cô, luôn mang đến sự ấm áp dịu dàng chocô... anh là ánh sáng vĩnh hằng trong cuộc đời cô.

Nắm khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của cô, anh không chán việc hôn cô, hôn lên trán cô, hôn lông mi ướt đầm, hôn chóp mũi hồng lên, cuối cùng lại trở về đôi môi ngọt ngào xinh đẹp.

Cho đến khi xác định nước mắt của cô hoàn toàn ngừng, anh mới nằm nghiêng xuống bên người cô, cô lập tức lật người ôm chặt anh, gương mặt dán lên tim anh, lắng lắng lắng nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ.

“Là Tử Linh... và mẹ kể em làm.” Ôm nhau thật chặt chốc lát, cô chợt ngẩng cao gương mặt từ trong ngực anh, đáy mắt chứa đựng tia tan nát cõi lòng.

“Bọn họ làm gì?” anh nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, mặc dù đã tự động liên kết cùng một số sự kiện, nhưng chẳng ngờ lại nghe chính miệng cô chứng thật trước.

“Bọn họ... Cùng nhau liên thủ lập kế... Giết em.” Rũ xuống trông mắt nóng, cô cắn cắn môi tái nhợt, nước mắt ngưng tụ ở khóe mắt.

Lôi Quang Hằng cứng đờ, lửa giận lập tức cháy lan trong người, anh muốn lật người xuống giường, lại bị cô ôm chặt.

“Diễm Hình, tránh ra.” không dám đưa tay đẩy cô, anh sợ mình trong cơn thịnh nộ sẽ không cẩn thận tổn thương cô, chỉ có thể cắn răng ra lệnh.

“Em biết anh nghĩ gì, anh muốn giết bọn họ, báo thù cho em... Em cũng biết.” công ghen ngào, vẻ mặt xúc động, nước mắt như hạt đậu nhỏ xuống lồng ngực anh, nhẹ nhàng làm ướt áo, lại càng giống như chảy vào lòng anh.

“anh phải giết bọn họ!” anh mắt không chế tức giận thét lên, khuôn mặt tuấn mỹ tàn nhẫn giống như sứ giả địa ngục, trong đôi mắt tức giận lộ ra không tiếc điên cuồng tiêu diệt tất cả.

“Em thiếu chút nữa đã bị Tử Linh giết.” Vì dời đi sự chú ý của anh, cô vội vàng nói, lại nhìn thấy gương mặt tuấn tú của anh trong nháy mắt trắng bệch, đáy mắt tức giận càng phát ra mãnh liệt, vội vàng nói: “Là mẹ em... không đúng, là mẹ kế thả em.”

Ánh mắt của anh u ám, ảu nhẫn chịu đựng tràn đầy sắp nổ tung, nghe cô tiếp tục nói.

Đưa tay nhỏ bé vuốt ve gương mặt anh, cô yếu ớt nói: “Tử Linh len lén làm một cái chìa khóa nhà của chúng ta, buổi trưa hôm nay cô ta xông vào nhà chúng ta, nhìn thấy em thì tâm tình mất khống chế, bóp chặt cổ em không buông... Sau đó tiếng chuông cửa vang lên, em đoán là di Trần đến, thừa dịp cô ta phân tâm em đẩy ra, nhưng lại bị cô ta dùng cái gạt tàn thuốc đập hôn mê.”

một tay kia sờ sờ vết sưng sau đầu, cô yếu ớt cười nhìn sắc mặt đông cứng của anh nói anh không cần gấp gáp, muốn anh đừng lo lắng.

“Sau đó đến khi em... tỉnh lại, mới phát hiện mình đang ở trên xe Tử Linh, cô ta muốn lặp lại trò cũ, để em ngã xuống khe núi, mẹ kế lo lắng sự việc lần này của cô ta sẽ bại lộ, vẫn khuyên cô ta đừng làm như vậy, muốn trước hết đưa em đến chỗ khác bàn bạc kỹ hơn...”

Đột nhiên một cái ôm cắt đứt tiếng của cô, hai cánh tay anh căng thẳng, giữ cô vào trong ngực. Khó trách cô lại khóc to, chính tai nghe thấy người thân của mình lên kế hoạch sát hại mình như vậy, ngay lúc đó trong lòng cô chắc chắn sợ hãi và tuyệt vọng rất nhiều!

anh hận mình lúc ấy không cách nào ở bên người cô, giúp cô tránh đi loại hành hạ tàn nhẫn này, anh thật hận mình! Đường như hiểu rõ ý nghĩ của anh, cô đưa tay lên, vuốt lên vế cau mày của anh, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

“Em không sao... Sau khi khóc xong, em đã vứt hết tất cả.” Những thứ tình thân nửa thật nửa giả kia, đều ném đi dưới nước mắt của cô.

Sau này, cô là thật, hoàn toàn sống lại, không lưu luyến liên quan với Kha Hựu Tâm nữa.

Dĩ nhiên, bỏ đi những thứ kia, cũng không bao hàm tình yêu dành cho anh đây là đến chết cũng sẽ không quên, lại càng sẽ không dừng lại.

“Sau đó, bọn họ đổi xe lái, mẹ kế đổi sang xe Tử Linh, em cũng mới có cơ hội nói chuyện với bà ta, để cho bà ta biết Kha Hựu Tâm còn chưa chết, cũng cho bà ta biết em là Kha Hựu Tâm.”

“Bé ngọc này! Em bộc lộ thân phận như vậy, sẽ chỉ làm bọn họ trăm phương ngàn kế muốn giải quyết em!” anh vô cùng lo lắng khiển trách.

“Em biết... Nhưng ngay lúc đó em rất tức giận, em quá đau khổ, quá đau lòng, chỉ muốn dùng thân phận chất vấn bà ta? Tại sao bà ta và Tử Linh lại đối xử với em như vậy.” cô mím chặt môi, đáy mắt đau thương chuyển động nhìn anh xem anh có ổn định tâm tình không, anh lấy ánh mắt ý bảo cô tiếp tục.

“Em nói rất nhiều chuyện lúc trước, chỉ có Kha Hựu Tâm mới biết chuyện này, mẹ kế cuối cùng cũng tin tưởng em không nói dối.” Dừng mấy giây, cô nói: “anh tuyệt đối không thể tin được chuyện bà ấy làm đâu.”

“Chuyện gì?” Gương mặt anh nặng nề hỏi. Nhưng nếu Đặng Nhã Dung dám tổn thương cô, anh nhất định phải làm cho Đặng Nhã Dung bị trả lại gấp hàng vạn lần!

“Bà ấy mở trời cho em, còn quỳ xuống dập đầu với em... Bà ta khóc đến thê thảm, vẫn không ngừng cầu xin em tha thứ cho bà ta và Tử Linh. Bà ta nói, từ nhỏ Tử Linh bởi vì lòng háo thắng quá mạnh mẽ, luôn luôn ngăm so sánh với em, cộng thêm ba luôn cảm thấy em thiệt thòi, tự nhiên đối với em cũng tốt hơn, trong lòng Tử Linh không phục... Còn có...”

cô kể hết tất cả mọi chuyện một lần, bao gồm cô cố ý ở lại trên núi, cũng muốn mẹ kế đưa điện thoại cho cô, để cho cô có thể gọi điện thoại về nhà vân vân.

“Sao nữa?” Cầm từ từ rủ xuống, anh kiên trì muốn nghe rõ ngọn nguồn tất cả mọi chuyện.

“Tử Linh... Là bởi vì quá yêu anh, muốn lấy được anh, mới có thể có ý muốn sát hại em.”

Quả nhiên, khi cô vừa nói xong động cơ quan trọng giết người, cả khuôn mặt anh cũng thay đổi, giận dữ trong mắt từ từ bị sự nặng nề tự trách móc mình thay thế. anh ngồi dậy, nắm chặt hai quả đấm, đến mức trắng bệch.

Lại là anh! Người hại chết cô, lại là anh! Trời ạ! anh có thể nào không hận mình...

“Quang Hằng, em yêu anh.” Lúc anh đang oán hận bản thân, đầu cô chui vào trong lòng anh, hai tay ôm chặt cái lưng cứng ngắc của anh.

“không phải lỗi của anh... thật sự không phải. Là đầu óc Tử Linh đã có vấn đề, mẹ kénosi cho em biết, Tử Linh vẫn đi gặp bác sĩ tâm lý, tinh thần cô ta thất thường, chẳng qua là mẹ kế không muốn nhìn cô ta trở nên điên cuồng, mới có thể giúp đỡ cùng lên kế hoạch với cô ta hại em.”

“Bởi vì muốn lấy được anh, cho nên Kha Tử Linh giết em! Trời ơi! Từ đầu tới cuối người đáng chết nhất là anh! Là anh!”

“không phải mà! không phải như thế...” cô dựa vào cổ anh, hai tay mặc dù yếu ớt, cũng ra sức ôm chặt anh.”anh hãy nghe cho kỹ, em yêu anh, cho nên nếu như anh đáng chết, vậy thì em là người yêu anh cũng nên chết.”

“Hựu Tâm...” sự bi thương như chặn ngang cổ họng anh, cánh tay mạnh mẽ nhanh chóng ôm chặt cô.

“Sai rồi, là Diễm Hình.” Khẽ hít chóp mũi hồng, cô ngẩng đầu lên, hôn lên cái cằm cong tuyệt đẹp của anh.

“Từ nay về sau, em không phải là Hạ Diễm Hình mang quá khứ nặng nề nữa, anh chỉ cần nhớ rõ người yêu anh là cô gái 18 tuổi, Hạ Diễm Hình.”

“anh không thể mất đi em lần nữa... không thể...” Tròng mắt màu hổ phách xông lên hơi nóng, hốc mắt đỏ hoe, chôn gương mặt tuấn tú vào bên vai cô, hút lấy mùi hương của cô, tha thiết cảm nhận sự tồn tại của cô.

“anh sẽ không mất em, vĩnh viễn sẽ không.” cô dựa vào anh, hôn nhẹ lên gương mặt anh.

Lặng lặng ôm, cảm thụ nhịp đập và nhiệt độ của nhau, giờ khắc này không cần ngôn ngữ, bọn họ cứ ôm đối phương như vậy, ngàn năm không biết mỗi một tựa như ngắm nhìn lẫn nhau.

một lần lại một lần, nói lời yêu với đối phương, sau khi giọng nói khàn khàn truyền đi, mới lấy nụ hôn triền miên thay thế lời yêu vô tận.

Thời gian không một tiếng động lướt qua, màn đêm vén màn, mặt trời xuyên qua chiếu ánh sáng nhàn nhạt vào trong phòng, dường như sự bi thương của cô cũng chậm rãi bốc hơi dưới ánh ban mai.

Dưới ánh nắng chiếu vào, bọn họ cùng hô hấp và nhịp tim, nhắm lại đôi mắt đã chảy quá nhiều nước mắt tan nát cõi lòng, ngủ trong lòng lẫn nhau.

Nửa năm sau

“Lôi khốn kiếp... anh xem chuyện tốt mà anh làm! Đều do anh làm hại!”

Theo một tiếng mềm mại, Hạ Diễm Hình không chút khách khí đẩy cửa vào, cũng không để ý Lý Nguyên Tu cũng đang làm việc trong phòng, ném toàn bộ tuần san Bát Quái trong ngực lên bàn.

Lý Nguyên Tu lúng túng nhìn về người phía sau, ngay sau đó nhẹ nhàng đưa tới một ánh mắt, Lý Nguyên Tu lập tức hiểu ngầm lui ra, trong lòng không quên suy nghĩ.

Vị phu nhân mà tổng giám đốc mới cưới không lâu... thật sự rất can đảm, cá tính nóng nảy cũng không thua tổng giám đốc, cá tính nóng như lửa này cùng vị phu nhân tiên nhiệm đã qua đời hơn một năm trước giống nhau y hệt.

Aiz, lòng người thay đổi!

Nhớ ngày đó tổng giám đốc của bọn họ đau khổ chịu tang vợ mình, cả người gầy yếu đi rất nhiều, loại thâm tình này, ngay cả anh là đàn ông mà cũng có phần cảm động.

Ai ngờ, phu nhân qua đời hơn nửa năm thì tổng giám đốc liền bí mật nuôi một vị phu nhân mới, còn luôn không biết phân biệt việc công và việc tư trong phòng làm việc... Khụ khụ, tóm lại là hành vi ân ái vượt quá mức.

Haizz! Phu nhân tiền nhiệm thật đáng thương...

Đóng cửa lại trước, nhanh chóng liếc vị phu nhân mới, Lý Nguyên Tu lần nữa yên lặng thở dài.

“Đều tại anh! Em đã nói không muốn kết hôn sớm như thế! Kết quả bây giờ tất cả mọi người nói em là loại phụ nữ có tâm cơ, còn nói anh đào hoa, mới hơn một năm đã quên vợ của mình, thật oan ức!” Hạ Diễm Hinh giận muốn cắn anh, bị anh kéo vào trong ngực hôn sâu.

“Diễm Tâm, em thật sự là phụ nữ có thai có sức sống nhất anh từng thấy.” anh hài hước hỏi rõ cười nhẹ, lại lần nữa khơi mào lửa giận đang cuộn cuộn.

không sai, cũng bởi vì tình cảm tốt hơn ban đầu, sau khi hai người liên tục bày tỏ tình cảm, chính là lửa tình cuộn cuộn, không bao lâu liền có thêm một sinh mệnh, Lôi Quang Hằng mới có thể không để ý cô phản đối, cố ý cử hành hôn lễ, để cho cô lại một lần nữa lên làm Lôi phu nhân.

“Thoải mái đi, cũng đừng tức giận làm ảnh hưởng bảo bảo.” Lôi Quang Hằng vuốt cái bụng còn chưa rõ của cô.

“Đáng ghét! Bây giờ tất cả mọi người đang chỉ trích chúng ta, anh không cảm thấy rất oan uổng sao?” cô buồn bã liếc anh.

“Mặc kệ, qua vài ngày, bọn họ sẽ dời đi mục tiêu khác.”

“Nhưng mà Kha Hựu Tâm bị như thế này cũng quá đáng thương...” cô cầu nhàu.

“Là người nào nói với anh, từ nay sẽ không để ý thân phận nữa?” anh nhướng mày, tỏ vẻ hoài nghi miệng cong lên cười giễu cô.

“không để ý, cũng muốn chu toàn mặt mũi.” cô thì thâm oán giận.

“Trong lòng bình tĩnh hơn chút nào chưa?” Ngón tay thon dài vuốt ve dáng người của cô, anh rử mắt, đầy mắt quyến luyến ngọt ngào như mật, khiến bộ dạng cô mỗi một giây phút đều tham lam không đáy, đóng dấu vết khó phai trên trái tim.

cô im lặng, sau đó khẽ dạ, cúi gương mặt xinh đẹp dịu dàng, đầu ngón tay cuốn lấy cà vạt của anh.

Nghe nói thảng trước, tinh thần Kha Tử Linh sập đổ, cuối cùng cũng bị người nhà họ Kha cưỡng bách đưa đi gặp bác sĩ, hôm nay đã vào ở trong bệnh viện tâm thần để trị liệu.

Hai ngày trước, Lôi Quang Hằng dẫn cô đi gặp Kha Mân Hùng... Người cha “kiếp trước” Kha Mân Hùng dường như cũng biết nguyên nhân Kha Hựu Tâm chết, rất đau lòng với mẹ con Đặng Nhã Dung, nhưng mà vì tình thân, cuối cùng không làm được chuyện đại nghĩa diệt thân, không thể làm gì khác hơn là đưa cô ta vào bệnh viện tâm thần, để cho cô ta dùng cách này sám hối.

Còn Đặng Nhã Dung, cô nghĩ, kiếp này không thể nào mà ông tha thứ.

Đối mặt chuyện con gái ngày xưa sống lại, Kha Mân Hùng cũng không nói gì, chẳng qua là trong lúc dùng cơm thường thở dài, nói Hựu Tâm không có phúc phận.

“Em nghĩ, chuyện này đối với Tử Linh mà nói, chính là trừng phạt lớn nhất.” Dừng lại hồi tưởng tình cảnh đêm đó, cô yếu ớt đưa ra tổng kết.

“Đừng suy nghĩ nữa, cũng đã qua rồi.” Hôn lên trán của cô, anh dịu dàng an ủi bên tai cô.

“Ừ...” cô thuận theo tựa vào lồng ngực của anh, hưởng thụ nhìn anh ôn tồn ngọt ngào hôn cô, giống như mèo con lười biếng.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ soi vào chói lòa như thế, như ánh hào quang rực rỡ trong mắt họ.

Giữa bọn họ vẫn tranh cãi như cũ, cá tính vẫn nóng như lửa như cũ, nhưng mà trải qua sự hành hạ của sinh tử cũng trở nên khác đi, bọn họ cảm nhận sinh mệnh của đối phương, mãi mãi không thể mất đi một

phần. cô sống lại, cũng là của anh, giống như cứu rỗi anh, biết rằng cả đời phải che chở, vì cô là tình cảm chân thành vĩnh hằng của anh.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-la-em>